

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο Κοροϊκοκεφαλῆς τὴν τεσσαρακοστὴν ἐν τῷ παντοδοχείῳ διατάσσει :

— Παιδί, τηγάνισέ μου δύο αὐγά με λάδι, γιατί εἶνε σαρακοστή καὶ νηστεύω. Κύτταζε κα- λά νὰ μὴ τα κάνη με βούτυρο καί μ'ε ἀρίστη!

\*

Εἰς τὸ μάθημα τῆς Γεωγραφίας ὁ διδάσκαλος ἐρωτᾷ τὸν μικρὸν Τωτὸν :

— Ποῖα εἶνε ἡ πρωτεύουσα τῆς Ἑλλάδος; Ὁ Τωτὸς μένει σιωπηλός.

Θέλιον τότε ὁ διδάσκαλος νὰ τον βοηθήσῃ :

— Ποῦ κάθεται ὁ βασιλεὺς, παιδί μου; Καὶ ὁ Τωτὸς θριαμβευτικῶς :

— Ὡς τὸ παλάτι!

\*

ΚΩΣΤΑΣ. Τί καλὰ ποὺ θὰ ἦτον ἂν ὁ ἥ- λιος ἦτο ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὰ σύννεφα! ποτὲ δὲν θὰ ἐσκοτεινίαιε!

ΓΙΑΝΝΗΣ. Καὶ δὲν συλλογιζέσαι ἀνόητε, δὲι ὁ ἥλιος θὰ ἐσθύνε ἀπὸ τὴν βροχὴ!

\*

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(Δι λύσεις δεκατὰ μέχρι τῆς 28 Ἰουνίου ε. ε.)

271. Συλλαβογράφος.

Τὸ πρῶτον πάντα βεβαίῳ, φέγγει τὸ δευτέρῳν μου. Περὶεργον! χωρὶς πετρά, πετᾷ τὸ σύνολόν μου.

272. Λεξιγράφος.

Ἐνα μέρος τῆς οἰκίας κ' ἕνας κάτοικος αὐτῆς, τῆς Ἑλλάδος μίαν νῆσον σχηματίζον παρευθός.

273. Στοιχειόγράφος.

Με ὄμικρον χορδίζομαι με βῆτα ξεφυλλίζομαι.

274. Στοιχειόγράφος.

Βάζω θῆρα, διώχνω ρῶ καὶ ἀμείψως ἀπορῶ: μία νῆσος ξενικὴ γίνετα: Ἑλληνική.

275. Πρόβλημα.

Νὰ εὐρεθῇ ἀριθμὸς ὅστις διαρῶμενος διὰ 5 δίδει ὑπόλοιπον 3, δι' 7 δίδει ὑπόλοιπον 2, καὶ δι' 6 δίδει ὑπόλοιπον 5.

276. Σταυρός.

Διὰ τῶν γραμμάτων ΑΒΑΒΗΗΠΟΡΣΣΥ σχη- μάτισον σταυρὸν ἀποτελούμενον ἐκ τῶν ὀνομά- των χώρας τῆς Ἀσίας καὶ κράτους εὐρωπαϊκοῦ.

277. Ἀστήρ.

Νὰ ἀντικατασταθῶσιν οἱ ἀ- στερίσκοι διὰ γραμμάτων αὐ- τῶς, ὥστε καθέως μὲν νὰ ἀνα- γινώσκεται τὸ ὄνομα θηριώδους αυτοκράτορος τῆς Ρώμης, ὀρι- ζοντικῶς τὸ ὄνομα πτηνοῦ ἀρκατικοῦ καὶ δια- γωνίως τὰ ὀνόματα, νήσου τῆς Ἑλλάδος καὶ βασιλέως ἀρχαίου τῶν Περωῶν.

278-279. Κεκρομμένα ὀνόματα ὀρέων.

1. Ἐστὶ δίκης ὀφθαλμός, ἔς τὰ πάνθ' ὄρα. 2. Εἰς οἶκόν σου ἀρίστος ἀμύνασθαί περὶ πατέρα.

280-282. Μεταμορφώσεις.

1. Ἡ Νῆσος δι' 6 μεταμορφώσ. νὰ γίνῃ Κύρος. 2. Ὁ κῆπος διὰ 7 μεταμορφώσ. νὰ γίνῃ οἶκος. 3. Δι' ὀθῆται δι' 9 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ Ἄργος.

283-287. Μαγικὸν γράμμα.

Δι' ἀντικαταστάσεως ἑνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἑνὸς ἄλλου πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι λέξεις. Μῆρος, ἄλλος, φίλος, βαλθίς, κύρος.

288. Ἀκροστιχίς.

Τὰ τελευταῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέ- ξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα θεός.

289. Μεσοστιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα πτηνοῦ.

290. Μεσοστοιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἀρχαίου ἥρωος.

291. Διπλῆ ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα, ὡς καὶ τὰ δευτέρᾳ ἀλλ' ἀντιστρόφως ταῦτα ἀναγινωσκόμενα, ἀπο- τελοῦσι τὸ ὄνομα ἑνὸς ποταμοῦ τῆς Ἑλλάδος.

292. Γρίφος.

(Κ' ἦν | συκῆ) ἦν πάντων Μ τ' αἶρα (πα, πα, πα) — ε' δ' ἂν ὦμῃ ζῆν.

274. Στοιχειόγράφος. Βάζω θῆρα, διώχνω ρῶ καὶ ἀμείψως ἀπορῶ: μία νῆσος ξενικὴ γίνετα: Ἑλληνική.

275. Πρόβλημα. Νὰ εὐρεθῇ ἀριθμὸς ὅστις διαρῶμενος διὰ 5 δίδει ὑπόλοιπον 3, δι' 7 δίδει ὑπόλοιπον 2, καὶ δι' 6 δίδει ὑπόλοιπον 5.

276. Σταυρός. Διὰ τῶν γραμμάτων ΑΒΑΒΗΗΠΟΡΣΣΥ σχη- μάτισον σταυρὸν ἀποτελούμενον ἐκ τῶν ὀνομά- των χώρας τῆς Ἀσίας καὶ κράτους εὐρωπαϊκοῦ.

277. Ἀστήρ. Νὰ ἀντικατασταθῶσιν οἱ ἀ- στερίσκοι διὰ γραμμάτων αὐ- τῶς, ὥστε καθέως μὲν νὰ ἀνα- γινώσκεται τὸ ὄνομα θηριώδους αυτοκράτορος τῆς Ρώμης, ὀρι- ζοντικῶς τὸ ὄνομα πτηνοῦ ἀρκατικοῦ καὶ δια- γωνίως τὰ ὀνόματα, νήσου τῆς Ἑλλάδος καὶ βασιλέως ἀρχαίου τῶν Περωῶν.

278-279. Κεκρομμένα ὀνόματα ὀρέων. 1. Ἐστὶ δίκης ὀφθαλμός, ἔς τὰ πάνθ' ὄρα. 2. Εἰς οἶκόν σου ἀρίστος ἀμύνασθαί περὶ πατέρα.

280-282. Μεταμορφώσεις. 1. Ἡ Νῆσος δι' 6 μεταμορφώσ. νὰ γίνῃ Κύρος. 2. Ὁ κῆπος διὰ 7 μεταμορφώσ. νὰ γίνῃ οἶκος. 3. Δι' ὀθῆται δι' 9 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ Ἄργος.

283-287. Μαγικὸν γράμμα. Δι' ἀντικαταστάσεως ἑνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἑνὸς ἄλλου πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι λέξεις. Μῆρος, ἄλλος, φίλος, βαλθίς, κύρος.

288. Ἀκροστιχίς. Τὰ τελευταῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέ- ξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα θεός.

289. Μεσοστιχίς. Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα πτηνοῦ.

290. Μεσοστοιχίς. Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἀρχαίου ἥρωος.

291. Διπλῆ ἀκροστιχίς. Τὰ ἀρχικὰ γράμματα, ὡς καὶ τὰ δευτέρᾳ ἀλλ' ἀντιστρόφως ταῦτα ἀναγινωσκόμενα, ἀπο- τελοῦσι τὸ ὄνομα ἑνὸς ποταμοῦ τῆς Ἑλλάδος.

292. Γρίφος. (Κ' ἦν | συκῆ) ἦν πάντων Μ τ' αἶρα (πα, πα, πα) — ε' δ' ἂν ὦμῃ ζῆν.

274. Στοιχειόγράφος. Βάζω θῆρα, διώχνω ρῶ καὶ ἀμείψως ἀπορῶ: μία νῆσος ξενικὴ γίνετα: Ἑλληνική.

275. Πρόβλημα. Νὰ εὐρεθῇ ἀριθμὸς ὅστις διαρῶμενος διὰ 5 δίδει ὑπόλοιπον 3, δι' 7 δίδει ὑπόλοιπον 2, καὶ δι' 6 δίδει ὑπόλοιπον 5.

276. Σταυρός. Διὰ τῶν γραμμάτων ΑΒΑΒΗΗΠΟΡΣΣΥ σχη- μάτισον σταυρὸν ἀποτελούμενον ἐκ τῶν ὀνομά- των χώρας τῆς Ἀσίας καὶ κράτους εὐρωπαϊκοῦ.

277. Ἀστήρ. Νὰ ἀντικατασταθῶσιν οἱ ἀ- στερίσκοι διὰ γραμμάτων αὐ- τῶς, ὥστε καθέως μὲν νὰ ἀνα- γινώσκεται τὸ ὄνομα θηριώδους αυτοκράτορος τῆς Ρώμης, ὀρι- ζοντικῶς τὸ ὄνομα πτηνοῦ ἀρκατικοῦ καὶ δια- γωνίως τὰ ὀνόματα, νήσου τῆς Ἑλλάδος καὶ βασιλέως ἀρχαίου τῶν Περωῶν.

278-279. Κεκρομμένα ὀνόματα ὀρέων. 1. Ἐστὶ δίκης ὀφθαλμός, ἔς τὰ πάνθ' ὄρα. 2. Εἰς οἶκόν σου ἀρίστος ἀμύνασθαί περὶ πατέρα.

280-282. Μεταμορφώσεις. 1. Ἡ Νῆσος δι' 6 μεταμορφώσ. νὰ γίνῃ Κύρος. 2. Ὁ κῆπος διὰ 7 μεταμορφώσ. νὰ γίνῃ οἶκος. 3. Δι' ὀθῆται δι' 9 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ Ἄργος.

283-287. Μαγικὸν γράμμα. Δι' ἀντικαταστάσεως ἑνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἑνὸς ἄλλου πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι λέξεις. Μῆρος, ἄλλος, φίλος, βαλθίς, κύρος.

288. Ἀκροστιχίς. Τὰ τελευταῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέ- ξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα θεός.

289. Μεσοστιχίς. Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα πτηνοῦ.

290. Μεσοστοιχίς. Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἀρχαίου ἥρωος.

291. Διπλῆ ἀκροστιχίς. Τὰ ἀρχικὰ γράμματα, ὡς καὶ τὰ δευτέρᾳ ἀλλ' ἀντιστρόφως ταῦτα ἀναγινωσκόμενα, ἀπο- τελοῦσι τὸ ὄνομα ἑνὸς ποταμοῦ τῆς Ἑλλάδος.

292. Γρίφος. (Κ' ἦν | συκῆ) ἦν πάντων Μ τ' αἶρα (πα, πα, πα) — ε' δ' ἂν ὦμῃ ζῆν.

ΛΥΣΕΙΣ

168. Κροῖσος (Κρής, δς). — 169. Ἦτο 45 ἐτών. — 170. Ρόδος, ρόδον. — 171. Τὸ στό- μα, ἡ γλῶσση καὶ τὰ δόντια. —

172. Α Ο Π Α Σ Ο Ρ Α Μ Α — 173. Μ Α — Χ Ο — Μ Α Ι Π Α Ι Α Ν Χ Ο — Ρ Ε Υ — Ω Α Μ Α Χ Ι Μ Α Ι — Ω — Τ Ι Σ Σ Α Ν Ι Σ

174-178. 1, Ἰστανδία. 2, Κεῦλάνη. 3, Μα- δαγασκάρη. 4, Κοζα. 5, Σουμάτρα. — 179- 181. 1, Ὀρεῖς. 2, Μύτη. 3, στόμα —

182-185. Ἡ ἀντικατάστασις γίνεται διὰ τῶν γραμμάτων κ, λ, μ, σχηματίζονται δ' αἱ λέξεις: κλίμαξ, κλίμα, κλίμακα, κλάσμα. — 186-187. 1, Παῦλος, Πύλος, Πύρρος, Σπύρος, Κύρος, Κύρος, κόρος, Κόρος. 2, Κρόνος, κόννος, ὄνος, ὄρος, Πόρος, Πύρρος, Πύλος, Παῦλος. — 188. ΛΥΚΟΣ (1, Λονδίον. 2, Ἰπὸ. 3, Κύπρος. 4, Ὀλκας. 5, Σαπφώ).

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Επισημασμένον ὑπὸ τοῦ Ἰκρυοῦ τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὲς παραστῆναι εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπεραίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Ὀικουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμά ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ Ἐσωτερικοῦ δραχ. 5. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 7 Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Ἐν Ἑλλάδι: λπ. 10. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ: ἐν Ἀθήναις Πλατεία Ὀμονοίας, ἀριθ. 10 τῆς οἴου Δωρου.

Περίοδος Β' — Τόμ. 1<sup>ος</sup>. — 16

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 4 Ἰουνίου 1894

Ἐτος 16<sup>ον</sup>. — Ἀριθ. 16

Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΡΟΖΑΛΒΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΣΕΡΦΟΝ ΔΕΛΑΒΡΥΓΙΕΡ [ Συνέχεια ἴδε σελ. 113 ]

ΙΔ' Ὅταν ἔχη κανεὶς ὑπέρτατος τῆς αἰθιο- πικῆς φυλῆς, πρέπει ν' ἀσκή ἐπίβλεψιν ἀδιάκοπον ὅπως τοὺς συγχερατῆ, ἄλλως εἶνε ἀδύνατον νὰ τηρηθῇ τάξις ἐν τῇ οἰ- κίᾳ. Οὕτως ἡ ἐργασία τῆς Εὐτυχίας, ἡ ὁποία εἶχεν ἀναλάβῃ τὴν ἐπίβλεψιν τῶν, καὶ πολλὰ ἦτο καὶ ἐπιπόνος.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην τοῦ βίου τῆς ἐγένετο δι' αὐτὴν σύντροφος πολὺ- ημος ὁ ἀδελφός τῆς. Μεθ' ὄλην τὴν ἀποστροφὴν, τὴν ὁποίαν ἠσθάνετο πρὸς τὸ βαρόμετρον, εἶνε θετικὸν ὅτι ὁ νεαρός Καλονῆς, κατὰ τὰς θεαλλώδεις ἡ βρο- χερὰς ἡμέρας, ἔμενε ἐνίοτε εἰς τὴν οἰ- κίαν. Ἡ Εὐτυχία τότε προσεπάθει νὰ τῇ τὴν καθιστὰ εὐχάριστον, νὰ τῷ παρ- ἔχη τέρψιν καὶ διασκεδάσει ὅσον τὸ δυ- νατὸν ποικίλας. Εἰς τὴν ἀρχὴν, ὅταν αἱ κακαὶ ἡμέραι ἦσαν σπάνια, τὸ πρᾶγμα δὲν ἦτο τόσο δύσκολον ἀλλὰ βραδύτε- ρον, ὅτε αἱ βροχεραὶ ἡμέραι, κατὰ τὰς ὁ- ποίας ἀδύνατος ἦτο ἡ ἐξοδος, ἀπετέλουσαν αἰσρὰν ἀδιάσπαστον, ἡ Εὐτυχία ἐνόησε πόσον δύσκολον ἦτο νὰ διασκεδάσῃ ἐπὶ μακρὸν ἄνθρωπον συνειθισμένον εἰς τὴν ἀργίαν. Ὁ πατὴρ τῆς, ἂν καὶ μὴ ἔ- χων τὴν τακτικὴν, ἐργασίαν ἀπέρριπτε τὸς ὥρας εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς πε- ριουσίας του, ὥστε οὐδέποτε ἐφαίνετο ἀεργὸς ἢ ὀκνηρὸς. Μίαν ἡμέραν, περὶ τὸ τέλος τοῦ ἀπογεύματος, κατὰ τὸ ὅποιον μουσική, ἀνάγνωσις, χαρτιά, τὰ πάντα διαδοχικῶς ἐτέθησαν εἰς ἐνέργειαν, πρὸς διασκέδασιν τοῦ Ρολάνδου ὁ ὁποῖος πρὸ ὀλίγου εἶχεν ἐξέλθῃ τῆς αἰθούσης, ἡ Εὐτυχία ἀνέκραξε :

« Ἄ μὰ τὴν ἀλήθεια, δὲν μπορῶ πεῖν. — Τί ἔχεις; ἠρώτησεν ὁ κύριος Μορδάς. — Τίποτε σοβαρὸν ἀλλ' εἶνε δι' ἐμέ βαρὺς ὁ κόπος, τὸν ὁποῖον καταβάλλω κάθε φορὰν διὰ νὰ διασκεδάσω ἐπὶ συνε-

χεῖς ὥρας τὸν Ρολάνδον. Τί φοβερὸν νὰ μὴ εἰμπορῇ ν' ἀσχηλῆ εἰς ἐν πρᾶγμα κατὰ συνέχειαν! Πάσχει ὅταν εἶνε κλει- σμένος ἔς τὸ σπίτι. Ἀπὸ τὸ παράθυρον ρίπτει εἰς τὴν ἐξοχὴν βλέμματα πόθου τόσοσιν θερμὰ πού μου ἔρχεται νὰ του εἶπω: φύγε λοιπόν! ἔβγα ἔξω καὶ ἀψή- φησε καὶ τὴν βροχὴν καὶ τὸν ἄνεμον! — Εἶσαι σκληρὰ! εἶπε γελῶν ὁ κ. Μορδάς.

— Διόλου, ἀπήντησεν ἡ πριγκίπισσα Ροζάλβα, διότι εἶμαι βεβαία ὅτι δὲν θάρ- ρωστοῦσε μόνον τὰ ἐνδύματα τοῦ θᾶ εἶχον τὸ δικαίωμα νὰ παραπονεθῶν. Εἶ- μαι βεβαία, μπαμπᾶ, ὅτι εἶσθε τῆς γνώ- μης μου δὲν τολμάτε νὰ το πῆτε ἐξ αἰτίας τῆς μαμμᾶς, ἀλλὰ πρέπει τέλος πάντων νὰ πιάσῃ μίαν σειρὰν ὁ Ρολάν- δος... νὰ γίνῃ στρατιώτης, καθὼς τον ἐσυμβούλευσεν ὁ Μάξιμος Μπρεβάλ.

Θέλετε νὰ δοκιμάσω, μήπως τον κατα- πείσω; Νομίζω ὅτι ἔχω κάποιαν ἐπιρροὴν ἐπ' αὐτοῦ. — Ἄν νομίζεις ὅτι κάτι θὰ ἠμπορέ- σης νὰ κάμῃς, δοκίμασε. Οὕτως ἡ ἄλ- λως ἡ ζωὴ αὐτῆ τῆς ἀργίας πρέπει νὰ τελειώσῃ. »

Ὁ Ταχυδρόμος τῆς ἐπιούσης ἔδωκε νέαν τροπὴν εἰς τὴν ὑπόθεσιν.

Ὁ κ. Μορδάς, ἀπὸ τῆς ἀνευρέσεως τοῦ υἱοῦ του, εἶχε γράψῃ εἰς τὰς Ἡνω- μένας Πολιτείας, διὰ νὰ τον σβύσουν ἀπὸ τὸν κατάλογον τῶν ἀποθαμένων. Συγχρό- νως εἶχεν ἀπαιτήσῃ ἐπ' ὀνόματι του καὶ τὴν περιουσίαν τοῦ θείου, ὁ ὁποῖος παρὰ- φορος ἐκ λύπης, ἠτύχησεν μετὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ Μισισσιππὶ ὅπου τὰ τέ- κνα του, ὀλιγότερον εὐτυχῆ τοῦ ἐξαδέλ- φου τῶν, εἶχον εὖρη τὸν θάνατον. Ὁ Ρολάνδος θὰ ἦτο κάτοχος λαμπρᾶς πε- ριουσίας ἀλλὰ ἐνῶ ἐθέρμενε εἰς τὴν χώραν τοῦ Σιού, ἄλλοι συγγενεὶ κατέ- λαβον κτήματα καὶ χρήματα παρουσια- σθέντες ὡς κληρονόμοι. Ὁ δικηγόρος τῆς

Νέας Ὑόρκης, ὁ ἐπιφορτισθεὶς τὴν ὑπε- ράσιον τῶν συμφερόντων τοῦ Ρολάνδου, ἔγραψεν ὅτι δὲν κατώρθωσε νὰ ἐπιτύχῃ λύσιν φιλικὴν καὶ ὅτι ἡ δίκη ἦτο ἀνα- πόρευτος. Ἡ ἐπιστολὴ του ἐφθάσεν εἰς τὴν Μαγώλιαν καθ' ἣν στιγμὴν ἡ Εὐ- τυχία ἐπέζητει τὴν εὐκαιρίαν νὰ κάμῃ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς τὴν σοβαρὰν συν- ομιλίαν, τὴν ὁποίαν ἐσχεδίαζεν ἀπὸ τῆς προτεραίας. Μόλις λαθὼν αὐτὴν, ὁ κ. Μορδάς εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς θυγατρὸς του.

« Ἐνόμιζα ὅτι δὲν εἶσαι μόνη. — Πῶς αὐτὸ, μπαμπᾶ; . . . — Φαίνεται ὅτι μιλοῦσες μόνη σου, σχεδιάζουσα τί θὰ πῆς εἰς τὸν Ρολάνδον. — Ἀλήθεια, μιλοῦσα μόνη μου; δὲν το πιστεύω. Ἴσως ἡ φωνὴ που ἠ- κοῦσατε ἦρχετο ἀπὸ τὸ μαγειρεῖον ἢ ἀπὸ ἄλλο μέρος. . . . — Ὅχι, ἄχι, ἦτο ἡ ἰδική σου. Αὐτὸ συμβαίνει εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους παραμιλοῦν ὅταν τοὺς ἀπασχολῇ σπου- δαίως κάτι τι. Ὡς πρὸς τὸν Ρολάνδον νομίζω ὅτι πρέπει νὰ μεταβάλῃς ὀλίγον τὴν βᾶσιν τοῦ λόγου τὸν ὁποῖον προε- τοιμάζεις. Πρέπει νὰ σου μεταφράσω πρῶτα αὐτὴν τὴν ἐπιστολὴν καὶ κατό- πιν συνομιλοῦμεν. »

Ἡ Εὐτυχία ἐκάθησεν ἀπέναντι τοῦ πατρὸς τῆς καὶ συνεκέντρωσεν ὄλην τῆς τὴν προσοχὴν διὰ νὰ παρακολουθῆσῃ τοὺς συλλογισμοὺς τοῦ δικηγόρου καὶ νὰ ἐνοήσῃ καλῶς τοὺς διαφόρους συν- δασμούς, ἐκ τῶν ὁποίων ἐξήρτητο ἡ ἀπαιτήσις τῆς περιουσίας τοῦ Ρολάνδου. Ὅταν ὁ κ. Μορδάς ἐδίπλωσε πάλιν τὴν ἐπιστολὴν, τῆς ὁποίας τῆ εἶχεν ἀ- νακοινώσῃ τὸ περιεχόμενον,

— Ἐ λοιπόν, τί συμπεραίνετε ἀπ' ὅλα αὐτὰ, μπαμπᾶ; ἠρώτησεν ἡ Εὐτυ- χία. Δὲν πρέπει νὰ υπάγῃ ὁ Ρολάνδος εἰς τὴν Ἀμερικὴν, νομίζω; — Ἡ ἐκεῖ παρουσία του, βλέπεις,

ΑΝΤΙ ΔΡΑΧΜΩΝ ΔΥΟ ΚΑΙ ΗΜΙΣΒΙΑΣ ΜΟΝΟΝ ΜΙΑΝ ΔΡΑΧΜΗΝ ΟΙ ΠΑΛΑΙΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἐκάστος τόμος ἐκτὸς τοῦ μυθιοτορήματός του καὶ τῆς ἄλλης ποικίλης ὕλης ἔχει καὶ 100—130 εἰκόνας.

Ἐκτακτος ὄλος εὐκαιρία παρέχεται ἀπὸ σήμερον εἰς τοὺς γονεῖς τοὺς ἐπιθυμοῦντας τὴν διὰ τῆς ἀναγνώσεως ἡθικῶν βιβλίων μόρφωσιν τῶν τέκνων τῶν.

Ἡ Διεύθυνσις τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν σχηματίσασα πλήρεις σειρὰς τῶν μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντων 23 τόμων τοῦ πε- ριοδικοῦ τούτου, ἀπεφάσισε νὰ προσφέρῃ εἰς τὸ Κοινὸν τοὺς πλεονάζοντας τόμους εἰς τιμὴν καταπληκτικῶς εὐθυνήν, εἰς τὸ τρίτον σχεδὸν τῆς ἀξίας αὐτῶν, ἧτοι πρὸς δραχμὴν 1 τὸν τόμον, ἀντὶ τῆς συνήθους αὐτῶν τιμῆς τῶν δραχμῶν 2,50.

Οἱ πλεονάζοντες καὶ παρεχόμενοι εἰς τό- σον μικρὰν τιμὴν τόμοι εἶνε ὁ πρῶτος καὶ

ὁ τέταρτος μέχρι τοῦ εικοστοῦ τρίτου, ἧτοι πάντες ο

είνε αναγκαιότητα. Ούτω τούλάχιστον μου γράφουν . . .

— Διότι δέν τον γνωρίζουν.

— "Α, πολύ τον κολακεύει αυτό που λές, είπε γελών ο κ. Μορδάς.

— "Οχι βέβαια, τὸ ξεύρω' ἀλλὰ τί νά σας πῶ' μοῦ εἶνε ἀδύνατον νά φαντασθῶ ὅτι εἶνε δυνατόν νάκούσῃ ὁ ἀδελφός μου μέχρι τέλους τὰς τέσσαρας σελίδας τοῦ δικηγόρου, καὶ κῆρυξ ὀλιγώτερον νά λάβῃ τὸν κόπον νά προβῇ εἰς διαβήματα ἀπέναντι τῶν συγγενῶν τοῦ θείου του ἢ τῶν δικηγόρων των, διὰ νά υπερασπισθῇ τὰ συμφέροντά του, διὰ τὰ ὅποια κανὲν ἐνδιαφέρον δέν θὰ λάβῃ. Πόσες φορές δέν μου εἶπατε ὅτι κανεῖς δέν λογαριάζει ὀλιγώτερον ἀπὸ αὐτὸν τὸ χρῆμα! Ἐκτός τούτου, δέν ἐννοεῖ νά ἐνοχληθῇ, νά χάσῃ τὴν ἡσυχίαν του κατ' οὐδένα τρόπον. Ὡστε, βλέπετε, εἶνε πολὺ ὀλίγον κατάλληλος διὰ νάναλάβῃ αὐτὸς τὸ βάρος τῆς δίκης. . .

— "Ὀμιλεῖς ὡς μαντιεὸν, ἀγαπητή μου κόρη. . .

— Μπαμπᾶ, μὲ περιπαίξετε! διέκοψεν ἡ Εὐτυχία μορφαύουσα ἐλαφρῶς.

— "Οχι τόσο ὅσον νομίζεις. Εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν ἐπὶ σοῦ μόνον ἐβασίσθη. Ἔγχε τὴν πεποίθησιν ὅτι σὺ θὰ κάμῃς τὸν Ρολάνδον νά μεταβληθῇ οὕτως, ὥστε νά εἰμπορέσῃ νά φροντίσῃ σοβαρῶς περὶ τῶν συμφερόντων του. Μὴ κινήσῃ τὸ κεφάλι σου. . . μὲ τὴν δύναμιν τῆς θελήσεως θὰ γίνῃ ἱκανός. Ἔγχε ἀρκετὴν εὐφύϊαν, ἀπέδειξε δὲ πολλάκις ὅτι εἰς ὅ,τι ἀσχοληθῇ μὲ τὰ σωστά του ἐπιτυχῶναι. Δι' αὐτὸν τὸ θέλει ν εἶνε συνώνυμον τοῦ δύνασθαι. Εἰς ἐσὲ τώρα ἐναπόκειται, ἀφ' οὗ ἀνεγνώρισες χθές ὅτι ἔγχε ἐπιρροὴν ἐπ' αὐτοῦ, νά τον κάμῃς νά θέλῃ.

— Καὶ ἡ μαμμά;

— Ἡ μητέρα σου δέν θὰ ἐσυλλογίζετο παρὰ τοὺς κινδύνους τοῦ ταξειδίου, τὴν λύπην τῆς που δέν θὰ τον βλέπῃ πλέον, τοὺς φόβους τῆς μή τον χάσῃ πάλιν. . . Καλὸν θὰ ἦτο νά μὴ τῆς ὀμιλήσωμεν περὶ αὐτοῦ, παρὰ ἀφ' οὗ πλέον τὸ πρᾶγμα ἀποφασισθῇ. »

Μετὰ τὴν συνδιάλεξιν ταύτην, ἡ Εὐτυχία ἐσπευσε πρὸς συνάντησιν τοῦ ἀδελφοῦ τῆς. Τὸν συνήνησεν εἰς τὴν κλιμακᾶ. Ἐφόρει ὑποδήματα ὑψηλὰ μέχρι τοῦ γόνατος καὶ εἶχεν ἀνηρητημένον ἀπὸ τοῦ ὤμου τὸ τυφέκιόν του.

« Ποῦ πηγαίνεις ἔτσι; » τῷ εἶπεν. « Κυνήγῃ μὲ τέτοιον καιρὸ; Δέν ἀκούς τί ἀέρα κάμνει; Ὀλη τὴ νύκτα δέν με ἄφησε νά κοιμηθῶ.

— Ἀλήθεια; δέν ἐκαίμηθης; παράδοξον πρᾶγμα.

— "Οχι, ἐσυλλογίζεμην ἕνα σωρὸ πρᾶγματα.

— Δέν εἰμποροῦμεν νά τα μάθωμεν;

— "Ἰσως' ἀλλὰ ἔς τὴ σκάλα ἡ συνομιλία δέν εἶνε ἄνετος.

— Τότε λοιπὸν ἄς ἀλλάξωμεν θέσιν, ἀπήνησεν ὁ Ρολάνδος. Τίποτε σπουδαῖον δέν εἶχα' ἤθελα νά σκοτώσω τὸν καιρὸ, σκοτόνων τίποτε θαλασσοπούλια. Εἰς σὲ τώρα ὀφείλουν αὐτὰ τὴν ζωὴν. Θέλεις νά πάμῃ ἔστην κάμαρά μου; Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὁμως νά μὴ σ' ἐνοχλήσῃ ἡ ἀταξία τῆς.

— "Ἐλα καλλίτερα ἔστη μικρὴ σάλλα, εἶπεν ἡ δεσποινὶς Μορδάς' ἐκεῖ εἶνε τόσον καλὰ! »

Ἐκεῖ λοιπὸν εἰς τὸ μικρὸν θερμικὴν, ὑπὸ μεγάλην δενδροειδῆ περιέδρα, ἐκάθησαν ἀδελφὸς καὶ ἀδελφή. Ὁ Ρολάνδος διερχόμενος εἶχε κόψῃ ἐν ἡράνθεμον, τοῦ ὁποίου ὁ μίσχος εἰς τὴν γωνίαν τοῦ στόματος ἀντικαθίστα τὴν πίπαι, τὴν ὅποιαν ἐκεῖ ἤγάπα νά κρατῇ. Ἡ Εὐτυχία ἐκοπτεν εἰς μικρὰ τεμάχια μίαν δέσμην χόρτου ἐν νευρικῇ παραγῇ. Ἐπὶ τέλους ἀποτόμως ἀφῆκε τὴν φράσιν αὐτῆν:

« Ξεῦρεις, Ρολάνδε, ὅτι ὁ πατέρας μου ἔχει μεγάλην ιδέαν περὶ τῆς εὐφύϊας σου;

— "Ἐλα δά, δέν το πιστεύω. Ἀλλὰ πρὸς ποῖον σκοπὸν μοῦ κάμνει αὐτὴν τὴν ἀνακοίνωσιν; Ἄν εἶχομεν πρώτην Ἀπριλίον τούλάχιστον!

— Ἀπεναντίας ὀμιλῶ πολὺ σοβαρά, ὑπέλαβεν ἡ νεάνις. Ἀλλως τε μετ' ὀλίγον ὁ μπαμπᾶς θὰ σοῦ το εἶπῃ καὶ ὁ ἴδιος, παρακαλῶν σε ν' ἀναλάβῃς τὴν διεύθυνσιν τῶν ὑποθέσεων σου ἐν Ἀμερικῇ.

— Ἀγάπητή μου ἀδελφοῦλα, ἐννοῶ πολὺ καλὰ ὅτι αἱ ὑποθέσεις μου ἐνοχλοῦν τὸν κύριον Μορδάς' τότε ἄς ἀφήσῃ τὴν περιουσίαν τοῦ θείου μου εἰς ἐκεῖνους ποῦ τὴν ἔχουν καὶ μὴ προσπαθεῖτε οὔτε σὺ οὔτε ἐκεῖνος νά με κάμετε νά πιστεύσω εἰς μίαν ἱκανότητα, τῆς ὁποίας αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτὸν μου ἐντελῶς ἐστερημένον. Δέν θὰ καταλάβω ποτέ μου τίποτε ἀπὸ νόμους καὶ νομικά. Ἀλλως τε σοῦ το εἶπα καὶ ἄλλοτε' ὁ νόμος μοῦ προξενεῖ φρίκην.

— Σοῦ προξενεῖ φρίκην ὅ,τι σε στενοχωρεῖ! ἀπήνησεν ὁ κ. Μορδάς.

— Ἄν με γύρισε ἀπὸ τὸ δρόμο μου γιὰ νά σου βγάλω λόγον, καλλίτερα νά μ' ἀφήσῃς νά πάγω νά κυνήγῃσω, εἶπεν ὁ Ρολάνδος ἐγειρόμενος. Χαῖρε! πηγαίνω. Πρόσεξε, ἀδελφοῦλα μου, νουθετεῖς καὶ συμβουλεύεις αἰωνίως καὶ αὐτὸ δέν εἶνε πολὺ εὐχάριστον πρᾶγμα! Ἰεροκῆρξ εἶσαι; »

Καὶ ἀπομακρύνας τοὺς κλώνους τῆς πετερίδος, οἱ ὅποιοι τῷ ἔφραττον τὴν δίοδον, ὁ νεανίας ἐξῆλλε τοῦ θερμικηπίου, τοῦ ὁποίου ἐκλεισεν ἀποτόμως τὴν θύραν, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ ἀδελφὴ του ὤρμα νά τον κρατήσῃ. Διεσκέλισε τὸ δῶ-

μα καὶ μετ' ὀλίγον ἐχάθη ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ἀδελφῆς του, ἡ ὅποια τότε ἀνελύθη εἰς δάκρυα.

Ἡ Εὐτυχία ἐλυπήθη πολὺ' ἕως τώρα, ἂν καὶ δέν το ἔλεγεν, ἐνόμιζεν ὅτι εἶχεν κάποιαν ἰσχύϊν ἐπὶ τῶν πέριξ τῆς πνευμάτων καὶ ἡ ὡς πρὸς τὸν Ρολάνδον ἀποτυχία τῆς αὐτῆ, τὴν ἐπέσειρε. . . ἄσχημά τα ἐκατάφερε αὐτὴν τὴν φορὰν! Ἀπ' ἀρχῆς τῆς συνομιλίας ἐπλήγησε τὸν Ρολάνδον ὁ ἀδέξιός σαρκασμός τῆς. Ἀκούς ἐκεῖ νά τὴν ὀνομάσῃ ἰε ρ ο κ ῆ ρ υ κ α ! . . .

Ὅταν ὁ πατὴρ τῆς τὴν ἠρώτησε περὶ τοῦ ἀποτελέσματος τῆς συνεντεύξεως, ἡ Εὐτυχία ἠρέσθη νάποκριθῇ ὅτι μετὰ τὸν πρῶτον ὑπαινιγμὸν, ἐνόησασα ὅτι ὁ ἀδελφός τῆς δέν διετέθη καλῶς, δέν ἐξηκολούθησε. Οὕτως ἡ ἀλήθεια παρεμορφώθη ὀλίγον καὶ ὅταν κατόπιν, μάλλον ἤρεμος, ἡ δεσποινὶς Μορδάς ἀνελογίζετο τὰ διάφορα γεγονότα τῆς ἡμέρας, εἰς τὸ σημεῖον τούτου ἐταράχθη πολὺ, διότι ἡ φύσις τῆς ἀπεστρέφετο τὸ ψεῦδος καὶ τὴν ἀνελικρινεῖαν. Ἡ παραγῇ αὐτῆ ἔσχεν ἐπὶ τῶν σκέψεων τῆς καλὴν ἐπιρροήν. Ἄ, ἦτο ὀλίγον ἐγωῖστρια, ἀνελογίζετο. Ἡ ἐπὶ τῶν μαύρων νίκης τῆς, οἱ ἔπαινοι τοῦ πατρός τῆς τὴν εἶχον κάμη νά φρονῇ περὶ τοῦ ἑαυτοῦ τῆς μεγάλα' οὕτως ὥστε ἡ φράσις ἐκεῖνη τοῦ ἀδελφοῦ τῆς ἦτο ἐν εἶδος ψυχρολουσίας κατὰ τῆς ὑπερφανείας τῆς.

Ὁ Ρολάνδος δέν ἐφάνη εἰς τὸ πρόγευμα—πρᾶγμα σὺνηθες ὥστε νά μὴ ἐκπλαγῇ κανεῖς—καὶ ἡ ἀδελφὴ του ἠχαριστήθη. Τοῦτο θὰ τῆ εἶδε καιρὸν νά καταστρώσῃ ἐν σχέδιον συμπεριφορᾶς ἀπέναντί του. Μετὰ ὄριμον σκέψιν ἀπέφασισε νά κάμῃ ἐνήμερον τὸν πατέρα τῆς περὶ τῆς μικρᾶς σκηπῆς, ἡ ὅποια ἔλαβε χώραν εἰς τὸ θερμοκηπίον. Τὸ διάβημα τοῦτο τῆ ἐστοίχισε βέβαια πολὺ ἐν τούτοις κατενίκησε τὴν φιλαυτίαν τῆς καὶ ἐζήτησε τὴν γνώμην τοῦ κ. Μορδάς ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως τὴν ὅποιαν ἀνωμολόγουν ὅτι ἔβλαψε σπουδαίως ἡ ζωηρότης τῆς.

« Τώρα πρέπει νά ὀμιλήσω ἐγὼ πρὸς τὸν Ρολάνδον, ἀπήνησεν ὁ κ. Μορδάς καὶ θὰ το κάμω αὔριον τὸ πρωῖ. Ἀπὸ τώρα καὶ εἰς τὸ ἐξῆς νά του φέρεσαι ὡς νά μὴ συνέβῃ τίποτε μεταξύ σας. » Κατὰ τὸ ἡγεῦμα καὶ τὴν μετ' αὐτοῦ ἐσπερίδα, ὁ οἰκοδεσπότης συνωμίλησε μετὰ τοῦ Ρολάνδου πλέον τοῦ συνήθους, ὁ δὲ νεανίας ἐδείχθη ἐκτάκτως φαιδρός. Ὅταν ἐχωρίσθησαν ὁ κ. Μορδάς τῷ εἶπε, θλίβων τὴν χεῖρά του:

— "Ἔγχε νά σου ὀμιλήσω, Ρολάνδε' ἔρχεσαι αὔριον τὸ πρωῖ, εἰς τὰς οἰκίαν εἰς τὸ γραφεῖόν μου; »

Ἐὰν τὴν προηγουμένην νύκτα ἐμεινεν ἀγρυπνῶν ἡ Εὐτυχία, ἀπόψε ἦτο ἡ σειρὰ τοῦ Ρολάνδου. Ἐγίνετο ἐν αὐτῷ

ἀληθῆς πάλη μεταξύ τῶν λογικῶν ἰδεῶν, αἱ ὅποια ἐζήτησαν νά λάβουν κατοχήν τοῦ πνεύματος του, καὶ τῶν φαντασιοπληξιῶν, τὰς ὁποίας συνήθειε νά ἔχῃ ὀδηγούς. Μεθ' ἕκαστον διάλειμμα ὕπνου, αἱ πρῶται ἐκέρδιζον ἕδαφος περισσότερον, οὕτως ὥστε, ὅταν ἄμα τῇ πρωῖα ἠγέρθη καὶ ἐνεδύθη, ἀνωμολόγησε καθ' ἑαυτὸν ὅτι ὅπως ἐφόρει τὰ εὐρωπαϊκὰ ἐνδύματα, οὕτως ἔπρεπε νά φανῇ καθ' ὅλα ἀληθῆς Εὐρωπαῖος. Τὴν ὀγδόην ὥραν ἀκριβῶς εἰσῆρχετο εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κυρίου Μορδάς.

Πόσον ἡ Εὐτυχία ἐπεθύμει νά εἶχε τὸ δακτυλίδιον ἐκεῖνο, τὸ ὅποτον ἀναφέρουν τὰ παραμύθια, τὸ μαγευμένον δακτυλίδι μὲ τὸ ὅποτον γίνετα κανεῖς ἀόρατος ὅποταν θέλῃ, περὶ ἀπὸ θύρας κλειστάς καὶ παρευρίσκεται εἰς τὰς πλέον κρυφὰς συνεντεύξεις, ἐκβιάζων ὅλα τὰ μυστήρια! Ἦτο τόσο περιέργος νά ἴδῃ μὲ ποῖον τρόπον ὁ πατὴρ τῆς θὰ κατόρθωνε νά πείσῃ τὸν Ρολάνδον!

Ἡ συνδιάλεξις μεταξύ τῶν δύο ἀνδρῶν διήρκεσε περίπου μίαν ὥραν, διότι ἡ κυρία Μορδάς ἐκτύπα ἡδὴ τὸν κώδωνα διὰ τὴν σοκολάταν τῆς, ὅταν ὁ κ. Καλονῆς ἐγκατέλειψε τὸ γραφεῖον τοῦ μητροῦ του. Ἡ Εὐτυχία δέν ἦτο μακρὰν. Τὸν εἶδε καὶ ἔτρεξε νά τον ἀσπασθῇ.

« Ἀπεφασίσθη, Ροζάλδα, φεύγω ἐντὸς δέκα πέντε ἡμερῶν διὰ τὴν Ἀμερικὴν. Ὁ πατὴρ σου μ' ἔπεισε σχεδὸν ὅτι ἔχει πεποίθησιν εἰς τὴν εὐφύϊαν μου, πρᾶγμα τὸ ὅποτον μοῦ ἐφάνη ἀπίθανον ὅταν μοῦ το εἶπες σὺ. Θὰ ἔφρουγα ἐνωρίτερα ἴσως, ἐὰν δέν ἔπρεπε νά κάμω μαζί του μίαν στοιχειώδη μελέτην τοῦ ἀμερικανικοῦ Δικαίου, διὰ νά εἰμαιν ἡ καταστάσις νά ἐννοῶ ὅ,τι θὰ μοῦ λέγουν ἐκεῖ κάτω. Ὡ, ποίησις τῆς φύσεως! πόσον ὄλαι αἱ λέξεις τὰς ὁποίας θὰ μάθω εἶνε μακρὰν τοῦ ἰδικοῦ σου μεγαλείου, ἔστω καὶ ἂν πρόκειται νά με ἀποζημιώσουν μὲ πενήντα χιλιάδας λίρας! »

Καὶ μετὰ τὴν ἀποστροφὴν αὐτὴν ὁ Καλονῆς ἀνεκοίνωσεν εἰς τὴν ἀδελφὴν του τὰ ἐπιχειρήματα, τὰ ὅποια μετεχειρίσθη ὁ κ. Μορδάς κατὰ τὴν συνδιάλεξιν. « Τῷ ἐπρότεινα, εἶπε, νά καταταχθῶ εἰς τὸν στρατόν. Αὐτὸ θὰ σοῦ ἐπρότεινα κ' ἐγὼ, μοῖ ἀπήνησεν, ἂν δέν εἶχες τώρα εἰς χεῖράς σου τὸ μέσον νάποκτήσης λαμπρὰν ἀνεξαρτησίαν. Ὅταν δὲ τῷ ὀμίλησα περὶ τῆς περιφρονησεῶς μου πρὸς τὴν περιουσίαν, μοῖ ἀπέδειξε μετὰ πολλῆς λεπτότητος ὅτι εἰς ἀνῆρ, ἡ χάριν τῆς αξιοπρεπείας του, δέν πρέπει ποτέ νά ἐπιβαρύνῃ κανένα, οὔτε νά ὑπόκειται. Κατόπι μοῖ παρέστησε πῶς ἠμποροῦσα, διὰ τῆς καταλλήλου χρήσεως τοῦ πλοῦτου τὸν ὅποτον θάπέκτων, νά κάμω πολὺ καλὸν εἰς ὅσους

ἀγαπῶ. . . Παράδοξον πρᾶγμα, Εὐτυχία, ἐφ' ὅσον ὀμίλει ὁ πατὴρ σου, ἡσθάνομην τὸν ἑαυτὸν μου ὀλονὲν ὑψηλότερον. . . ἠθικῶς ἐννοεῖται, διότι τὸ ἀνάστημά μου, δόξα τῷ Θεῷ, ἀπέκτησε ἡδὴ ὄλον τοῦ τὸ ὕψος. »

Καὶ τοῦτο λέγων ὁ Ρολάνδος, ἠνωρθῶθη ἐπὶ τῶν ποδῶν του ἐν στάσει κομψῇ καὶ ἐπέδειξε τοὺς πέντε πόδας καὶ τοὺς ἐξ δακτύλους τοῦ ἀναστήματος του.

Οὕτως ἀπεφασίσθη πλέον ὀριστικῶς ἡ εἰς Ἀμερικὴν ἀναχώρησις. Καὶ τῷ ὄντι μετὰ τινὰς μῆνας ὁ Ρολάνδος ἐγκατέλειψε τὸ Δινάρ μετὰ τοῦ Μαξίμου Μπρεβάλ, ὁ ὁποῖος θὰ τον συνόδευε μέχρι Χάρης, ἐπιστρέφων εἰς Σαιν-Σὺρ μετὰ τὰς διακοπὰς τοῦ Πάσχα. Ἀπὸ τῆς ἰσιωφόρου λέμβου, ἡ ὅποια τοὺς ἔφερον εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Σαιν-Μαλώ, οἱ νεάνια ἐβλεπον μακρόθεν ἐπὶ τοῦ δώματος τῆς Μανωλίας τὸ κομψὸν σύμπλεγμα, τὸ ὅποτον ἐσχημάτιζαν ἡ πριγκίπισσα Ροζάλδα καὶ ἡ Ἀλίκη τοῦ Ροσμπριέ, ἡ ὅποια εἶχεν ἔλθῃ διὰ νά παρηγορήσῃ τὴν φίλην τῆς κατὰ τὴν λύπην τοῦ χωρισμοῦ. . .

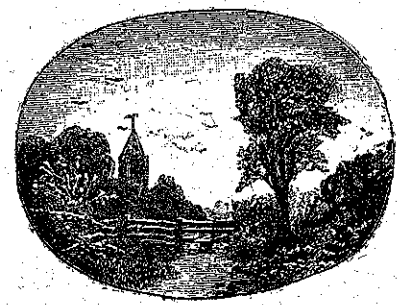
« Ἐλπίζω ὅτι ἡ ἀπουσία μου θὰ εἶνε βραχεῖα » εἶπεν ὁ Καλονῆς, ὅταν ἀπεκρύθη πλέον ἀπὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ του ἡ καταγραφὴ τῶν δύο νεανιδῶν, « ἀλλὰ καὶ ἕνα αἰῶνα ἂν διήρκει, ἡ εἰκὼν τῆς πατρίδος θὰ ἐπεφάνετο πάντοτε εἰς τὴν ἀνάμνησίν μου ὑπὸ τὰς δύο ὠραίας μορφὰς, τὰς ὁποίας ἔβλεπα πρὸ ὀλίγου. »

Φθάς εἰς Νεαν Ὑόρκην καὶ ἐγκατασταθεῖς, ἔγραψε μίαν ἐπιστολὴν πρὸς τὴν Εὐτυχίαν, δι' ἧς τῇ διηγείτο τὰς ἐκ τοῦ ταξειδίου ἐντυπώσεις, καὶ ἐτέραν πρὸς τὸν πατέρα του, ἐν ἣ τῷ ἐξέθετε λεπτομερῶς τὰ πρῶτα πρὸς ἀπόκτησιν τῶν κληρονομικῶν του δικαιωμάτων, διαβήματα.

Ὅταν αἱ ἐπιστολαὶ αὗται ἐλήφθησαν, ἡ Μανωλία εὐρίσκετο ἐν πλήρει ἀκμῇ καὶ ἀνθήσει ἐξωτερικῶς καὶ ἐσωτερικῶς, ὅπου εἶχεν ἐγκαθιδρύσῃ τὴν τάξιν καὶ τὴν οἰκονομίαν ἡ πριγκίπισσα Ροζάλδα.

[Ἔπεται συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ



Ο ΕΒΡΕΗΣ ΚΑΙ ΟΙ ΨΕΥΔΙΣ ΑΔΑΜΑΝΤΕΣ

Ἐβρέης ὁ βασιλεὺς τῆς Περσίας θέλων νά ἐκλέξῃ σύμβουλον εἰλικρινῆ καὶ ἱκανὸν ἐπενόησε τὸ ἀκόλουθον τέχνασμα. Ἡμέραν τινὰ προσεκάλεσεν εἰς τὰ ἀνάκτορά του πέντε ἄνδρας ἐπισήμους, οἵτινες ἐθεωροῦντο ὡς οἱ εὐφύστεροι πάντων.

Ἀφ' οὗ ἤλθον, ὁ Ἐβρέης δεῖξας εἰς αὐτοὺς τὴν ἀριστερὰν του χεῖρα, εἰς τοὺς δακτύλους τῆς ὁποίας ἔλαμπον πέντε ἀδάμαντες θαυμάσιοι κατὰ τὸ μέγεθος καὶ τὴν λάμψιν τὴν ὅποιαν διέεχον, εἶπε πρὸς αὐτούς:

— Σὰς ἐκάλεσα ἐδῶ καὶ τοὺς πέντε, διὰ νά μου εἴπητε τὴν ἀλήθειαν. Βλέπετε τοὺς πέντε τούτους ἀδάμαντας; θὰ σὰς τοὺς δώσω ὡς ἀμοιβὴν τῆς εἰλικρινείας σας. Λέγετε, ποῖαν ιδέαν ἔχετε περὶ τῆς δυνάμεως καὶ τῆς δόξης μου.

Καὶ οἱ μὲν τέσσαρες θαμβωθέντες ἀπὸ τὸ μέγεθος καὶ τὴν ὠραιότητα τῶν ἀδαμάντων καὶ ἀπὸ τὴν ιδέαν ὅτι ἠδύναντο ν' ἀποκτήσουν κανένα ἐκ τούτων ἐξύμνησαν ὁ εἰς περισσότερον τοῦ ἄλλου τὸ μεγαλεῖον τοῦ βασιλέως, καὶ μὲ τὸσον ἐνθουσιασμὸν ὀμίλησαν περὶ τῶν προτερημάτων καὶ τῶν ἀρετῶν του, καὶ μὲ τόσα λαμπρὰ ἐπιθετὰ τὸν ἐστόλισαν ὥστε δέν ἦτο δυνατόν νά εἴπῃ τις περισσότερον περὶ τοῦ μεγαλείου καὶ τῆς παντοδυναμίας τοῦ Θεοῦ.

Ὁ βασιλεὺς ἐξέβαλεν ἀπὸ τοὺς δακτύλους του τέσσαρας ἀδάμαντας καὶ ἔδωκεν ἀνά ἕνα εἰς ἕκαστον τῶν ἀνδρῶν.

Ἐπειτα δὲ στραφεῖς εἰς τὸν πέμπτον εἶπε:

— Σὺ διατί δέν ὀμιλεῖς; Εἶπέ καὶ σὺ τὴν γνώμην σου περὶ τῆς δυνάμεως καὶ τῆς δόξης μου.

— Ἐγὼ νομίζω, εἶπεν αὐτός, ὅτι τὴν δύναμιν σοῖ ἐνεπιστεύθη ὁ Θεὸς διὰ τὴν εὐτυχίαν τῶν ὑπηκόων, καὶ μίαν ἡμέραν θὰ σοῦ ζητήσῃ ἀκριθὴ λογαριασμὸν περὶ αὐτῆς' νομίζω ὅτι ἡ δόξα σου θὰ εἶνε ψευδής καὶ φθαρτὴ ἂν θέλῃς νά τὴν στηρίξῃς μόνον εἰς τὴν ἐξωτερικὴν λαμπρότητα καὶ τὰς κατακτήσεις καὶ ὄχι εἰς τὴν αὐστηρὰν ἐκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντος.

Τότε ὁ βασιλεὺς ἀπεκρίθη:

— Εἰς σὲ δέν δίδω τὸν ἄλλον ἀδάμαντα ἀλλὰ τὴν ἐμπιστοσύνην καὶ τὴν φιλίαν μου. Μένε πάντοτε πλησίον μου. Εἶσαι ὁ ἄνθρωπος τὸν ὅποτον ἡ καρδία μου ἐζητεῖ.

Τὴν ἐπαύριον ἤλθον οἱ ἄλλοι τέσσαρες μὲ πρόσωπα κατηφῆ λέγοντες εἰς τὸν βασιλέα ὅτι ὁ ἀδαμαντοπώλης τον ἠπάτησε, διότι τῷ ἐπώλησε ψευδεῖς ἀδάμαντας.

— Πῶς; εἶπε γελῶν ὁ Ἐβρέης, νομίζετε ὅτι δέν ἤξευρα ὅτι οἱ ἀδάμαντες



ἦσαν ψευδεῖς; Μοῦ εἶπατε ψευδεῖς ἐπαίνους κ' ἐγὼ σὰς ἔδωκα ψευδεῖς ἀδάμαντας· σὰς ἐπλήρωσα μὲ τὸ ἴδιον νόμισμα· τί παράπονός ἐστι;

Τοιοῦτοτρόπως ἐδίδαξεν ὁ Ξέρξης εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους, ὅτι ἡ εὐλικρίνεια εἶνε τὸ καλλίτερον συστατικὸν εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ἐν ᾧ ἡ κολακεία εἶνε ἐλάττωμα καθιστῶν ἀξιογέλαστον ἐκείνους ὅστις ὑποπίπτει εἰς αὐτό.

ΦΙΛΙΣΤΩΡ

ΤΟ ΠΛΑΚΟΥΝΤΙΟΝ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΜΑΓΩΝ

[Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε σελ. 119]

Οἱ δύο μάγοι, λησμονοῦντες ὅτι κανεῖς δὲν ἠδύνατο νὰ τοὺς βοηθήσῃ ἐκεῖ ὤρμησαν εἰς καταδιώξιν τῶν κακούργων φωνάζοντες:

— Βοήθεια! κλέπται! βοήθεια! κλέπται!

Ἄλλα μετ' ὀλίγον κατέπεσαν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἐξηγτημένοι, ἀσθμαίνοντες, ἀδυνατοῦντες νὰ προσθάσωσι τὰς φευγούσας καμήλους των, αἵτινες ἦσαν ὀνομασταὶ διὰ τὴν ταχύτητά των.

Γ'

Ἐν ᾧ ὁ Βαλθάσαρ καὶ ὁ Μέλχιωρ συζητοῦν περὶ τοῦ δυστυχήματος τὸ ὁποῖον εἶρε τὸν φίλον των καὶ συνεσκέπτοντο τί νὰ πράξουν διὰ νὰ τον σώσουν, ὁστος εὐρέτο ὁρμητικῶς διὰ μέσον τῆς πεδιάδος, χωρὶς νὰ εἰξεύρῃ τὴν αἰτίαν καὶ τὸν σκοπὸν τῆς ἀπαγωγῆς ἐκείνης.

Τὸ ἔμαθε μετ' ὀλίγον. Ὅτε οἱ Μάγοι ἐσάθμισαν ὑπὸ τὰ αἰωνόβια ἐκεῖνα δένδρα, εἰς ληστῆς ἦτο κρυμμένος ἀνάμεσα εἰς τοὺς κλάδους του, περιμένων σπουδαίαν ληστείαν.

Ἀκούσας τὸν Γάσπαρ νὰ οὐμῆλῃ περὶ θησαυροῦ δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ κραυγὴν χαρᾶς καὶ γρήγορα κατέβη ὅπως ζητήσῃ βοηθοῦς· δὲν ἦτο λοιπὸν παρῶν εἰς τὴν διακομὴν τῶν κύαμων. Νομίζων δὲ ὅτι ὁ Γάσπαρ ἐκρυπτε χρυσὸν καὶ πολυτίμους λίθους ἀπῆται τὸν θησαυρὸν μὲ κραυγὰς καὶ ὕβρεις.

Ὅτε τέλος πάντων οἱ λησταὶ ἐπέστησαν ὅτι τίποτε πολυτίμων δὲν ἐκρύπτετο εἰς τὰ ἐνδύματα τοῦ θύματος των, ἀπήτησαν νὰ τοὺς δείξῃ τὸ μέρος ὅπου εἶδε τὸν νέον βασιλεῖα τοῦ Ἰσραὴλ διὰ νὰ εἰδοποιήσωσι τὸν Ἡρώδη καὶ λάθωσι παρ' αὐτοῦ τοῦλάχιστον ἀμοιβὴν τινα.

Ἄλλ' ὁ Γάσπαρ δὲν ἔδωκεν ἀπάντησιν. Δι' ἀπειλῶν, διὰ ραβδισμῶν προσεπάθουν ν' ἀποσπάσωσιν ἀπὸ τὸ στόμα του τὴν πληροφορίαν. Ματαίως. Τότε ἤρχισαν νὰ τον βασανίσωσιν. Ἐκοῦσαν τὰ δύο ὠτά του· ἔμεινε ἀφωγος. Ἠπεύλησαν ὅτι θ' ἀποκόψουν τὴν ρίνα του, καὶ ἀπεκρίθη ὑπερηφάνως ὅτι προτιμᾷ ν' ἀποθάνῃ μᾶλλον παρὰ νὰ προδώσῃ ἐκείνον τὸν ὁποῖον προσεκύνησεν.

Οἱ ἀπάνθρωποι κακούργοι τὸν ἀφῆκαν ζῶντα ὄχι ἀπὸ ἔγχος τι εὐσπλαγχνίας, ἀλλὰ ἀπὸ αἰσχροκέρδειαν· ἂν τον ἐθανάτωνον δὲν θὰ ὠφελοῦντο τίποτε, ἐν ᾧ ζωντανὸν ἠδύνατο νὰ τον πωλήσωσι σκλάβον.

Δ'

Πολλὰ ἔτη εἶχον παρέλθῃ. Ὁ Μέλχιωρ καὶ ὁ Βαλθάσαρ ἐθρήνον τὸν φίλον των. Ὅλαι αἱ προσπάθειαι των πρὸς ἀνεύρεσιν αὐτοῦ ἀπέβησαν ἀνωφελεῖς. Ὁ πολυτίμος σπέρως τὸν ὁποῖον τοῖς εἶχε δῶσῃ ὁ φίλος των ἔξ φορᾶς ἐτέθη εἰς τὰ σπλάγγνα τῆς γῆς, ἀλλ' ἐνώπιον τοῦ νέου τούτου πλοῦτου ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἦσαν γεμάται αἱ ἀπρηθῆκαι των δὲν ἠδύνατο νὰ αἰσθανθῶσι χαρὰν ἀλλ' ἔμεινον περιλυτοὶ συλλογιζόμενοι τὸν φίλον των.

Εἰς ποῖα μέρη ἀκόμη ἔπρεπε νὰ τον ἀναζητήσωσι;

Διέτρεξαν τὸν Πόντον, τὴν Βιθυνίαν, τὸ βασιλεῖον τῆς Περσῆς, ὅπως καὶ τὰς ὄχθας τοῦ Εὐφράτου, χωρὶς νὰ εὕρωσι κανὲν ἔγχος αὐτοῦ.

Περίλυτοι ἀλλ' ὄχι ἀπηλπισμένοι ἀνεχώρησαν εἰς τὴν Ἀγρυπτον μόνον ὅπως μὴ ἀφυπνίσωσι τὴν δυσπιστίαν, καὶ περὶ διὰ νὰ παρατηρῶσι καλλίτερα τὰ μέρη καὶ ἐξετάζωσι τοὺς διαβάτας τοὺς ὁποίους συνήντων καθ' ὁδόν.

Μετὰ πολλῶν μηνῶν πορείαν ἔφθασαν εἰς τὸ στόμιον τοῦ Νεῖλου. Ἦτο ἔσπερα· ἐρυθρὰ νέφῃ, προάγγελου τοῦ φοβεροῦ σιμοῦν διέσχίζον ὁρμητικῶς τὸν οὐρανόν· μετ' ὀλίγον ὁ ἀνεμος τῆς ἐρήμου ἐξέσπασε, ἡ δὲ καταγιγῆς περιεκάλυψεν αὐτοὺς δι' ἀνεμοστροβίλου ἄμμου.

Εὐτυχῶς ὁμως ἀπέγινον ὀλίγον μόνον ἀπὸ τὴν Ἡλιόπολιν. Μεμονωμένοι τινὲς οἰκίαι ὑφῴοντο ἐδῶ καὶ ἐκεῖ εἰς τὰ πρόθυρα τῆς πόλεως, εἰς μίαν δ' ἐξ αὐτῶν ἡ ἀσθενὴς λάμπει λύχνου καὶ ὁ κρότος σφύρας ἐμαρτυροῦν ὅτι τεχνίτης τις παρέτεινε τὴν ἐργασίαν του καὶ πέραν τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου.

Εἰς τὴν θύραν τοῦ οἰκίσκου· ἐκείνου ἐκτύπησαν.

— Ποῖος εἶνε; ἠρώτησεν ἔσωθεν μία φωνή.

— Δύο ταξιδιωταὶ που ἔχασαν τὸν δρόμον εἰς τὸ σκότος τῆς νυκτός.

— Καλῶς νὰ ὀρίσετε! εἶπεν ὁ οἰκοδεσπότης ἀνοίγων τὴν θύραν.

Ὁ τόνος διὰ τοῦ ὁποῖου ἐλέχθησαν αἱ λέξεις αὐταί, ἡ θεὰ τῆς μορφῆς ἐκείνου ὅστις ὠμίλει ἔκαμαν αὐτοὺς ν' ἀνατριχιάσωσι. Ἀνεγνώρισαν τὸν Ἰωσήφ, τὸν Ἰωσήφ τὸν ὁποῖον εἶχον ἴδῃ εἰς τὴν Βηθλεὲμ πλησίον τοῦ Χριστοῦ, κοιμωμένου εἰς τὰ γόνατα τῆς μητρὸς του.

Μετ' ὀλίγον, ὑπὸ τὴν φιλοξενον στέγῃ τῆς Ἁγίας Οἰκογενείας, οἱ δύο μάγοι διηγῆθησαν τὴν θλιβεράν τύχην τοῦ

βασιλέως Γασπάρ, τὴν λύπην των διὰ τὴν ἐξαφάνισίν του, τὰς ἀνωφελεῖς ἐρεῦνας των. Ἀπρηθίμωσαν δὲ τὰς χώρας τὰς ὁποίας περιήλθον, τὰς πόλεις εἰς τὰς ὁποίας διέτριψαν.

Ὁ Ἰωσήφ ἔμεινε συλλογισμένος. Θλιβερὰ σιωπὴ διεδέχθη τὴν διήγησιν τῶν δεινοπαθημάτων τῶν δύο φίλων.

Ἐξάρνα φωνὴ ἀπεριγράπτου γλυκύτητος, μελωδικωτέρα καὶ ἀπὸ τὴν φωνὴν τῶν ἀγγέλων οἵτινες κατέβησαν εἰς τὴν γῆν τὴν ἡμέραν τῆς γενήσεως τοῦ Χριστοῦ, ἐγέμισεν ἁρμονίαν τὴν οἰκίαν τοῦ ξυλοφυτοῦ. Ἡ Μαρία ἠρώτησεν:

— Ἐπήγατε εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ;

— Ὁ, Μαρία, ἀνέκραξεν ὁ Βαλθάσαρ, διατί ἡ ἐρώτησις αὕτη; Εἰξεύρεις βέβαια ὅτι ὁ Ἡρώδης ἐφάνη ἀνηλεὴς πρὸς ὅσους ἐπροσκύνησαν τὸν υἱόν σου καὶ ὅτι ὁ Ἀρχέλαος ὁ υἱὸς τοῦ σκληρότερου ἀχόρου καὶ ἀπὸ αὐτὸν θὰ μας βασανίσῃ καὶ θὰ μας θανατώτῃ ἂν μας ἀναγνωρίσῃ.

Καὶ ὁ Μέλχιωρ προσέθηκε:

— Μήπως καὶ σύ, ὦ μήτηρ Θεοῦ, δὲν ἠναγκάσθης νὰ φύγῃς τὴν ὀργὴν τοῦ βασιλέως τῆς Ἰουδαίας.

— Ναί, ἀπεκρίθη αὕτη καὶ διὰ ν' ἀποκρύψω καλλίτερα τὸν υἱόν μου ἀπὸ τὰ βλέμματα τῶν κακῶν, τὸν ἐκρυφα κάτω ἀπὸ τὸν μαυδύαν μου. Ἄλλ' ἂν τον ἔβλεπα εἰς τὰς χεῖρας τῶν ρωμαίων στρατιωτῶν, ἂν ὁ Ἡρώδης τὸν ἐκράτει εἰς τὰς ἀνθρωποκτόνους χεῖράς του, θὰ περιεφρόνον ὅλα τὰ ἔξω τοῦ κόσμου διὰ νὰ τον σώσω.

Φλόξ ἔλαμψεν εἰς τοὺς γαλανοὺς ὀφθαλμούς τῆς, ἔκφρασις ἠρωίσμου ἐξωγόνησε τὸ πρόσωπόν της, ἀλλὰ τοῦτο παρήλθεν ὡς ἀστραπή, ἐπανελάβε δὲ μετ' ἀνέκφραστον συμπάθειαν:

— Πηγαίνετε, πηγαίνετε εἰς τὴν Ἰουδαίαν! ἂν ὁ Γάσπαρ ζῇ, ἐκεῖ θὰ τον εὕρετε.

Ἐπειδὴ δὲ οἱ Μάγοι ἐφαίνοντο διατάζοντες, προσέθηκε μετ' ὀργὴν σοβαράν, προσηλόγουσα ἐπ' αὐτῶν τὸ λυπημένον βλέμμα της.

— Πόσον κοπιᾶτε κανεῖς νὰ ἠσχάσῃ τὴν συνειδήσιν του ὅταν δὲν θέλει νὰ υπάγῃ εἰς τὸν δρόμον τοῦ καθήκοντος.

Οἱ δύο φίλοι παρετήρησαν, ἀλλήλους καὶ ἔκοψαν τὴν κεφαλὴν, διότι καὶ οἱ δύο εἶχον σχεθῆ ἕως τότε ἐκεῖνα τὸ ὁποῖον τῆς εἶχεν εἶπη ἡ Μαρία, ἀλλ' ἔκρυψαν τὴν σκέψιν των διότι καὶ οἱ δύο ἐφοβοῦντο τὴν ὀργὴν τοῦ Ἡρώδου.

Ε'

Μετὰ τινα καιρὸν δύο ξένοι εἰσῆλθον εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ των θὰ ἐξελάμβανεν αὐτοὺς κανεῖς ὡς προσκυνητὰς ἐλθόντας νὰ προσευχηθῶσιν ἐπὶ τῶν ἐρείπιων τοῦ ναοῦ· ἀλλὰ

κανεῖς δὲν ἐπρόσεξεν εἰς αὐτοὺς. Ἦσαν ὁ Μέλχιωρ καὶ ὁ Βαλθάσαρ. Ἀνεμίχθησαν μὲ τοὺς ἀνθρώπους οἵτινες συνέρρον εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωάμ, ἡ περιεφέροντο περὶ τοῦ πύργου τοῦ Δαβὶδ, ἡ ἐγονοπέτου ἐπὶ τοῦ θρύου Σιών καὶ κατέβαινον μετὰ τῶν ἀσθενῶν καὶ τῶν ἀναπήρων εἰς τὴν κολυμβήθραν τῆς Βηθεσδά.

Εἰς τὰς περιπλανήσεις των οὐδὲ στιγμήν ἔπαυσαν ἐξετάζοντες, πλὴν δὲ τῶν ἀνακτόρων τοῦ Ἡρώδου ὅπου τῶρα κατῴκει ὁ Ἀρχέλαος καὶ ὅπου δὲν ἐτόλμησαν νὰ ἐσεέλθουν, δὲν ἀφῆκαν μέρος ἀνεξέταστον.

Ἄλλοίμονον! ἔπρεπε νὰ ἐγκαταλείψωσι τὸν φίλον των εἰς τὴν δυστυχῆ τύχην του· ἔπρεπε νὰ ἀπελπισθῶσιν ὅτι θὰ τον ἐπανεύρωσι ποτέ;

Περίλυτοι ἔλαβον πάλιν τὴν βακτηρίαν τοῦ ὀδοιπόρου διὰ νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν Χαλδαίαν.

Ἐν ᾧ δὲ ἐξήρχοντο ἐκ τῆς Ἱερουσαλὴμ κῆρυξ παρακαλουθόμενος ὑπὸ τοῦ πλήθους ἤλκυσε τὴν προσοχὴν του.

Ὁ νέος βασιλεὺς τῆς Ἰουδαίας ἀνήγγελλε διὰ κηρύκων εἰς τὰς πλατείας ὅτι διὰ νὰ ἐορτάσῃ τὴν εἰς τὸν θρόνον ἀνάσιν του ἔδιδεν ἐορτὰς διὰ τὸν λαόν του καὶ ὅτι τὴν ἰδίαν ἡμέραν ὅλοι οἱ πτωχοὶ ἠδύνατο νὰ παρουσιασθῶσιν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ἀνακτόρου του διὰ νὰ λάβουν ἓνα πλακοῦντα καὶ ἓν νόμισμα ἀργυροῦν.

Ὁ Μέλχιωρ καὶ ὁ Βαλθάσαρ, χωρὶς νὰ εἰπωσι λέξιν πρὸς ἀλλήλους ἠκολούθησαν ἐκείνους, οἵτινες ἐβάδιζον πρὸς τὴν κατοικίαν τοῦ βασιλέως.

Ἐν τούτοις μεταξύ τῶν ὑπηρετῶν, οἵτινες διένεμον τὴν βασιλικὴν ἐλεημοσύνην, εὕρισκετο εἰς εἰδεχθῆς τὴν ὄψιν τοῦ ὁποῖου τὸ βλέμμα δὲν ἄφινε τοὺς δύο μάγους. Ἄλλ' οὗτοι διὰ νὰ μὴ τον ἴδωσιν, ἀπέστρεφον μετὰ φρίκης τὴν κεφαλὴν, τὸσον φρικαλέα ἦτο ἡ ἀκρωτηριασμένη καὶ πλήρης τραυμάτων μορφή ἐκείνη.

Ὅταν ἦλθεν ἡ σειρά των ἠπλώσαν τὰς χεῖράς των, ἔλαβον τὸ δῶρον καὶ ἀπῆλθον.

Ἐκτὸς τῆς Ἱερουσαλὴμ ἔθραυσαν τὸ πλακοῦντιον διότι ἐπείνων.

Ὁ, ἐκπληξίς, ὦ θαῦμα! εἰς κύαμος εὕρισκετο ἐντός ἐπὶ δὲ τοῦ λεπτοῦ φλοιοῦ ὁ Γάσπαρ εἶχε χαράξῃ διὰ τῆς αἰχμῆς μιᾶς βελόνης τὸ ὄνομά του καὶ ὄριζε τόπον συναντήσεως μετ' αὐτῶν τὸν χεῖμαρρον τῶν Κέδρων.

Οἱ δύο φίλοι ἐνόμισαν ὅτι ὁ πέπλος ὅστις ἐσκέπαζεν ἕως τότε τοὺς ὀφθαλμούς των, ἔπεσε καὶ εἶδον τὴν ἀλήθειαν· πράγματι πῶς δὲν ἀνεγνώρισαν, μετ' ὄλον τὸν ἀκρωτηριασμόν, τὸ ἐντιμον βλέμμα, τὸ ἀγαπητὸν βλέμμα τοῦ φίλου των.

Ἐξῆ λοιπὸν, ὁ Γάσπαρ, ἐπανεῦρον τὸν ἀδελφόν των· ὦ εὐτυχία!

Καὶ πεσόντες εἰς τὰ γόνατα ἠγαρήστησαν τὸν Θεόν.

ΣΤ'

Μετὰ ἓν ἔτος οἱ τρεῖς φίλοι ἔστησαν τριγωνικὴν στήλην εἰς τὰ σύνορα τῶν τριῶν μικρῶν βασιλείων τῶν τριῶν φίλων, ἀφιερωμένην εἰς τὴν φιλίαν.

Ἐπὶ τῆς στήλης ταύτης ἐγράφαζαν ὁ Μέλχιωρ καὶ ὁ Βαλθάσαρ τὴν ἐννοίαν τῶν λόγων τοὺς ὁποίους εἶχον ἀκούσῃ ἐκ τοῦ στόματος τῆς Θεοτόκου:

«Ὁ πρὸς τὸ καθῆκον δρόμος εἶνε ὁ μόνος ὁδηγὸν εἰς τὴν εὐτυχίαν.

Ὁ δὲ Γάσπαρ θέλων νὰ χρησιμεύσῃ εἰς τοὺς μεταγενεστέρους ἡ ἀνάμνησις τῶν περιπετειῶν καὶ τῆς ἀνευρέσεώς του ὤρισεν, ὥστε ἕκαστον ἔτος οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ φίλοι νὰ συνέρχωνται ὅπως διανεμῶνται πλακοῦντιον ἐντός τοῦ ὁποῖου θὰ εὕρισκεται κύαμος, εἰς ἐνθύμησιν τοῦ ἀνευρεθέντος ὑπὸ τῶν τριῶν μάγων.

N. A.



ΑΝΑΠΙΟΔΙΑ

[Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε σελ. 117]

Ἀπεκοιμήθη καὶ ἀφυπνίσθη τὴν στιγμήν κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ μήτηρ τῶ εἶπεν ὅτι εἶνε καιρὸς νὰ σηκωθῇ. Μολονότι ἦτο νύξ καὶ τὰ ἀστρα ἔλαμπον εἰς τὸν οὐρανὸν ὑπήκουσεν, ἤναψε τὸ κηρίον του καὶ ἐνεδόθη.

Ὅτε κατέβη εὗρεν ὄλην τὴν οἰκογένειαν καθημένην παρὰ τὴν τράπεζαν καὶ ἀναγινώσκουσαν.

— Καλὴν νύκτα, Θέμο, τῶ εἶπεν ἡ μήτηρ του.

— Εἶνε πολὺ ὦρα που σηκωθήκατε;

— Ὁ πατέρας σου κ' ἐγὼ εἶνε δύο ὦραι πού σηκωθήκαμε· οἱ ἀδελφοὶ σου καὶ αἱ ἀδελφαί σου πρὸ ὀλίγου.

Ὁ Θέμος ἐνθυμήθη ὅτι ἐπειδὴ ἦτο ὁ νεώτερος ὄλων ἀπεκοιμάτο πρὸ τῶν ἄλλων· ἠγαρήστηθη δὲ πολὺ ἰδὼν ὅτι ἐν τῷ ἀναποδογυρισμῷ ἐκείνῳ τῶν πραγμάτων ἠδύνατο νὰ μὲνη εἰς τὴν κλίνην δύο ὦρας περισσώτερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους, καὶ ἐσυλλογίσθη ὅτι δὲν ἦτο ἄσχημη δουλειὰ τὸ ὅτι ἡ γῆ ἐστρέφετο ἀνάποδα.

Ἦτο ὀγδόη ὦρα. Ὅτε ἐτελείωσαν τὴν ἀνάγνωσιν ἐσήμανεν ἡ ἐβδόμη. Ἦτο ἡ στιγμή τοῦ δείπνου. Εἰς οὐδένα πλὴν τοῦ Θέμου ἐφαίνετο παράδοξον ὅτι πρῶτον ἤρχισαν νὰ τρώγουν γλυκύσματα καὶ ὀπωρικά καὶ ἔπειτα τὰ φαγητά. Ἐπειδὴ ὁ Θέμος ἔτρωγε μὲ ὄλην

τὴν ὀρεξίν του τὰ ὀπωρικά καὶ τὰ γλυκύσματα, χωρὶς νὰ συλλογισθῇ ἂν τῶ ἔμεινε διαθέσις διὰ ψωμί καὶ κρέας ἐσκέφθη ἐκ νέου ὅτι τὸ νέον σύστημα τῶν πραγμάτων εἶνε καλλίτερον ἀπὸ τὸ παλαιόν. Ἐπειτα ἐπήγε καὶ ἐπαίξε λάου-τέννης μὲ τὸν Σάββα ἂν καὶ ἦτο κάπως σκοτεινά.

Κατ' ἀρχὰς περιήλθεν εἰς ἀμηχανίαν ἐκ τοῦ νέου τρόπου τῆς ἀριθμήσεως· διότι καὶ ἐκεῖ ἠρίθμουν ἀνάποδα καὶ τὸ παιγνίδιον ἐκέρδιζεν ὁ ἀνεπιτηδεϊότερος.

Μετὰ τὸ τέλος τοῦ λαοῦ ἐν νύξ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν διὰ νὰ μελετήσῃ τὰ μαθήματα τὰ ὁποῖα εἶχεν εἶπη τὴν προτεραίαν, ἔπειτα ἦλθεν ἡ ὦρα τοῦ γεύματος· ἔπειτα τοῦ σχολείου.

Ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἦτο δευτέρα· ὅτε λοιπὸν ὁ Θέμος ἀφυπνίσθη τὴν πρῶταν τῆς ἐπαύριον, εὗρε τὰ κυριακάτικα του ἐνδύματα ἐπάνω εἰς μίαν καθέκλαν. Μετὰ ἡσυχον ἐσπερίδα καὶ εὐχάριστον ἀπογευματινὴν μετέβη εἰς τὴν ἐκκλησίαν μετὰ τῶν γονέων του.

Μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τῆς ἐκκλησίας ἐπέστρεψαν εἰς τὴν οἰκίαν των ἀλλὰ τὴν στιγμήν καθ' ἣν διήρχοντο τὸ κατώφλιον τῆς θύρας ἤκουσαν τὸ κωδωνοστάσιον νὰ προσκαλῆ εἰς τὴν λειτουργίαν εἰς τὴν ὁποίαν εἶχον παρευρεθῆ.

Τὸ ἀκόλουθον ἀπογευματὸν ὁ Θέμος ἐζήτη νὰ εὕρῃ ἓν βιβλίον ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ ὅπου ἤκουσε τὸν πατέρα του νὰ συζητῇ μετὰ τοῦ θεοῦ του περὶ τοῦ γυμνασίου.

Τὸ ζήτημα τοῦτο ἐνδιέφερε τὸν Θέμον, ὅστις ἐπήγαγεν εἰς τὸ ἑλληνικὸν σχολεῖον καὶ ἤκουε μὲ προσοχὴν.

— Μετ' ὀλίγον θὰ ἀρχίσω τὰς σπουδὰς μου, εἶπεν ὁ θεὸς του.

— Πραγματικῶς, ἀπεκρίθη ὁ Θέμος. Πρῶτα θὰ πάρῃς τὸ δίπλωμά σου, καὶ μετὰ τέσσαρα ἔτη θὰ πᾶς εἰς τὸ γυμνάσιον, μετὰ ἄλλα τέσσαρα εἰς τὸ σχολαρχεῖον, καὶ ἔπειτα εἰς τὸ δημοτικὸν σχολεῖον.

Καὶ δὲν θὰ ὑπάρχῃ μεγάλη διαφορά ἀπὸ τὸ παλαιὸν σύστημα, ἀπεκρίθη ὁ θεός. Ἐνθυμοῦμαι ὅτι ὅτε ἐπήγα εἰς τὸ γυμνάσιον ἐνόμιζα ὅτι ἦμην τὸ πλεόν σοφὸν κεφάλαιον τοῦ κόσμου· καὶ ὅσον περισσότερο ἔμεινα τόσῳ περισσώτερον ἔνοιωθα ὅτι δὲν εἰξεύρω τίποτε. Τὰ ἴδια θάνα.

Τὴν στιγμήν ἐκείνην ὁ Σάββας εἰσῆλθεν εἰς τὴν αὐλὴν καὶ ἐσφύριζε προσκαλῶν τὸν Θέμον.

Ὁ Θέμος κατέβη.

— Νὰ σου πῶ, Σάββα, δὲν μ' ἀρέσει καθόλου αὐτὸ τὸ ἀνάποδα. Ἐγὼ δὲν ἤθελα νὰ πάγω πίσω, δὲν θέλω νὰ γίνω μικρότερος· ὅπως πᾶν τὰ πράγματα εἰς λίγο θὰ φθάσωμε εἰς τὸ Ἄλφα-ῶτα.

— Χωρὶς ἄλλο· θὰ μᾶς δάσωσι πευραράκια διὰ νὰ παίξωμε μὲ τὴν ἄμμο· θαρκοῦδίζωμε χάμου ἀντὶ νὰ περιπατοῦ-

μεν\* θα φωνάζωμεν αντί να όμιλούμεν. — Με πιάνει φρίκη που μόνον το συλλογίζομαι! είπεν ο Θέμος.

— Ο Σάββας ώδήγησε τον Θέμον εις τον πάππον του. Ήτο γέρον κυρωμένος υπό των έτών, με κόμη κατάλευκον και μορφή έρρυτιδωμένην, έκάθητο δε εις κάθισμα περικυκλωμένος υπό όλης της οικογενείας.

— Ο Θεός να σας εύλογη, παιδιά μου, πολυ μ' άρσει ή μεταβολή που έγινε τώρα και ελπίζω ότι θα περάσωμε με εύχαρίστησιν την ζωήν, διότι έχομεν κερών έμπρός μας έως ότου να ξαναγίνω νήπιον.

— Τι εύτυχία! είπεν ή μήτηρ του Σάββα, ότι δεν θ' αποθάνη πριν γίνη νήπιον\* δεν θα νοιώθης τίποτε τότε και θ' άσφής τον κόσμον χωρίς λύπη.

Εν τούτοις ο Θέμος επέστρεψε συλλογισμένος εις την κατοικίαν των. Τη ένέπνεε φρίκην ή ιδέα ότι έμελλε να γίνεται όλον ενώτερος, χωρίς να έχη πλέον την ελπίδα να γίνη άνήρ και να κατορθώση τα μεγάλα πράγματα, τα όποια ελογάριαζε να πράξη.

— Δεν έχω διόλου όρεξι να ξαναγίνω μωρό, και να έμβω εις τα σπάργανα, και να πίνω γάλα και να παίζω με άθύραμα.

Τόσον δε τη έκαρρώθη αυτή ή ιδέα ώστε άσκέφη ότι αν είχε τον μοχλόν του Άρχιμήδους θα τον έμεταχειρίζετο να έκσφενδονήση μακράν, μακράν όλας τας κεφαλάς της Άκαδημίας, εις τας όποίας έγενήθη αυτή ή ιδέα.

Την στιγμήν εκείνην ακριβώς ο κώδων του σχολείου έκτύπησε, ο δε Θεμός είδε τον καθηγητήν με τα μεγάλα όμακτουάλια επί της ρινός του, έτοιμον να μεταβή εις την πλατείαν διά ν' αποτείνη άλλην αγόρευσιν εις τήν πλήθος.

— Και θ' αρχίσω από την κεραλήν τούτου εδω, είπεν ο Θεμός.

Ενώ δε εζητεί μέσον κατάλληλον να πραγματοποιήση την ιδεάν ταύτην, φωνή βροντώδης έφθασε μέχρι των ώτων του.

— Τηγανίτες ζεστές, τηγανίτες ζεστές!

— Θεμό! Θεμό! άνέκραξε μία άλλη φωνή, ή του άδελφου του Θεμό, Θεμό! έκτύπησε ή ώρα του δείπνου\* κατέβα γρήγορα ειδειμή σου τρώγω όλας τας τηγανίτας!

Ο Θεμός έτριψε τους όφθαλμούς του άνεπίδησε, έτρεξεν εις τήν ώρολόγιον, παρετήρησεν επί τινα λεπτά να βαδίξη τον ώροδείκτην και λεπτοδείκτην και είδεν ότι έστρέφετο όπως και άλλοτε. Έπειτα έκαμε και άλλο πήδημα, έφθασεν εις την τραπέζαριάν, και τρώγων τας αγαπητάς του τηγανίτας έληγμόνησε τήν παράδοξον όνειρον, τήν όποίον τον άνησύχησε τόσο πολυ.

### ΚΙΝΑ Η ΠΕΡΟΥΒΙΑΝΟΣ ΦΛΟΙΟΣ

Ο βασιλεύς Λουδοβίκος ΙΔ' είχε προσβληθή προτ' από διαλείποντα πυρετόν, όλα δε τα μέσα τα όποια μετεχειρίσθησαν αι διασημότεροι ιατροί προς θεραπειάν του απέβησαν εις μάτην.

Τότε άγγλος τις ονομαζόμενος Τάλβοτ, προτ' όλιγων έλθών εις Βερσαλλίας, κατέστησε γνωστόν εις τους αυλικούς ότι είμπορεί εντός όλίγων ήμερών να θεραπειήσθαι την νόσον του βασιλέως διατ' ιατρικόν τήν όποίον είχε αυτός.

Οι ιατροί του βασιλέως προσκληθέντες να εξετάσουν τήν νέον φάρμακον, τήν όποίον έπρότεινεν ο άγνωστος έκείνος ξένος, είπον ότι άπετελείτο από δυνατόν ισπανικόν οίνον, εις τον όποιον έριψε φυτόν, άγνωστον έως τότε, άνυποφύρου πικρότητος. Ο Λουδοβίκος ΙΔ' εν τούτοις άπεφάσισε να πρή τήν ιατρικόν, προς μεγάλην δε έκπληξιν όλων μετ' όλίγας ήμέρας ίατρεύθη.

Εις ανταμοιβήν έδωκεν εις τον άγγλον τον τίτλον του εύγενοϋς και τήν παρεχώρησε τήν μονοπόλιον της κατασκευής και της χρήσεως του θαυμασίου έκείνου ιατρικού.

Μετά τινα έτη θέλων ο Λουδοβίκος να καταστήση και εις τους υπηκόους του γνωστόν και εύαπόκτητον τήν εύεργετικόν φάρμακον, ήγόρασεν από τον Τάλβοτ τήν μυστικόν του ιατρικόν\* τότε δε έγνωσθη ότι ο εύφυς έκείνος άγγλος εις δυνατόν οίνον άνεμίγνυε κόνην ήτις προτ' πολλού ήτο γνωστή εις την Ισπανίαν υπό τήν όνομα κόνις της κομής σης, την όποιαν όμως δεν μετεχειρίζοντο οι ιατροί της Γαλλίας.

Η κόνη αυτή ήτο φλοιός λεπτοτριμμένος δένδρου τινός της μεσημέρινης Αμερικής, τήν όποίον οι έγχώριοι ώνόμαζον κίνα—κίνα, ή κίν—κίνα. Η αντίβασίλισσα του Περού προσβληθείσα από διαλείποντας πυρετούς και ίατρευθείσα από τον φλοιόν έκείνον τον κατέστησε γνωστόν εις την Ισπανίαν, τούτου δε ένεκα έπωνομάσθη υπό των Ισπανών κόνις της κομής σης.

Τήν νέον ιατρικόν, τήν όποίαν την διάδοσιν και προστασίαν ανέλαβεν ο Λουδοβίκος ΙΔ' έγινε τάχιστα πάγκοιον\* εις την Γαλλίαν ή δε διάδοσις αυτού έγινε κατ' ήμέραν μεγαλειτέρα.

Η κίνα είναι δένδρον της οικογενείας των έρυθροδανιδών, εις την όποιαν υπάγεται και ο καφές και τήν έρυθρόδανον (ριζάρι). Η θαυμαστή ιδιότης της κίνας περιέχεται εις τον φλοιόν του δένδρου, όστις παράγει τήν πολυτιμότερον ίσως των φαρμάκων, εξ όσων ή θεία Πρόνοια έδώρησεν εις τους ανθρώπους. Τήν δένδρον της κίνας φύεται εις τας

κοιλιάδας των Άνδεων, του Περού και της Βολιβίας. Η δε συγκομιδή τήν φλοιού γίνεται ως εξής.

Άμα εντός δάσους άνευρεθώσι δένδρα της κίνας. οι ύλοτόμοι έκλέγουσι τήν μέρος όπου θα κατοικήσωσι και εκεί κατασκευάζουσι καλύβας και παραπήματα δια τήν προφύλαξιν έαυτών και του συλλεχθησομένου φλοιού. Έπειτα χαράττουσιν εις τήν δάσος ένα ή περισσότερούς δρομίσκους δια τήν διευκόλυσιν της συγκοινωνίας και τήν μεταφοράν του φλοιού. Και αν μεν τήν δάσος κείται πλησίον παλυανθρώπου πόλεως και ύπάρχουσιν εκεί όδοι εν καλή καυστάσει τότε ή μετακίνησις γίνεται δι' ήμιόνων συνήθως όμως ή ράχις του ίδου άντικαθιστά τήν των ζώων.

Όταν έλθη ή εποχή της έκκοπής του φλοιού, οι έργάται φέροντες πέλεκυν εις τους ώμους, μακράν μάχαιραν εις τήν μέσην και όσα τρόφιμα χρειάζονται δια μίαν έβδομάδα πηγαίνουν και αρχίζουν τήν έργον των\* περίξ της ρίζης του δένδρου ανοίγουσι λάκκον βάθος 40—60 εκατοστών του μέτρου δια να μη χυθή κινέν μέρος του φλοιού\* έπειτα κρημνίζουσι δια τήν πέλεκυν χαμάι τήν δένδρον, ως πράττουσι συνήθως και δια τήν λοιπά είδη των δένδρων οι ύλοτόμοι των δασών.

Άφ' ού πάση τήν δένδρον κλαδεύουσι τους κλάδους και τους άποφλοιίζουσι. Με μικρόν ρόπαλον ή ξύλινον σφυρίον ή με τήν ράχιν του πέλέκυν έκβάλλουσι τήν έξωτερικόν και ξηρόν μέρος τήν φλοιού του κορμού κτυπώντες αυτόν έως ού απομείνη ο χλωρός φλοιός. Έπειτα με μαχαίρας κάμνουσι διαφόρους όριζοντίας και καθέτους έντομας και αποσπών τήν τεμάχια του φλοιού. Τών λεπτόν κλάδων, όστινες δεν έχουσι ξηράν έπιδερμίδα ο φλοιός αποσπάται ως έχει.

Ο φλοιός μεταφερόμενος εις τήν παραπήματα των φλοιοτόμων σιτίζεται κατ' στρώματα, έκτίθεται εις τον ήλιον και ξηραίνεται. Άφ' ού δε ξηρανθή περικαλύπτεται δια έγχωρίου μαλίνου στερεού υφάσματος και αποστέλλεται εις τήν πλησίον έμπορείαν. Έκεί τα φορτία ένόνονται εις μέγα δέμα\* εις τήν πρώτον κάλυμμα προστίθεται δεύτερον εκ βοείου δέρματος προσφάτου ή βρεγμένου, τήν όποίον ράπτουσι δια ράμματος όμοίως δερματινού. Η ραφή και τήν δέμα αποξηραίνόμενα συσφιγγονται και σκληρύνονται εις λίθος\* ούτω δε αποστέλλονται εις τήν Εύρώπην.

Η κίνα διαιρείται εις διάφορα είδη ως εκ τήν χρώματος του φλοιού ή και των χρωματισμένων φλεβών του\* κυρίως όμως τρία είδη διακρίνομεν\* ξανθήν, φαιάν και έρυθράν.

Είνε γνωστή ή αντιπυρετική επένεργεια της κίνας. Χρήσις αυτής γίνεται

τώρα και δια του οίνου, τήν δε παρασκευασμα τούτο λέγεται κινίτης οίνος, ή κρασίτης κίνας, και είναι κατ' έξοχήν τονικόν. Ίδου και εύκολος συνταγή προς παρασκευήν τούτου οίνου. Λάβετε 64 γραμμ. κίνας φαιάν λειοτριμμένην, έπιχύσατε 128 γραμμ. οίνοπνεύματος τήν όποίον να μη περιέχη νερόν, έπειτα προσθέσατε εν χιλιόγραμμον (δηλαδή κάτι περισσότερον της λίτρας) δυνατόν οίνου\* μετά όκτώ ήμέρας περάσατε από πανί τήν μίγμα και αρχίσατε τήν χρήςιν του. Όσοι θέλουσι πλουστέρην συνταγήν άς κάμωσι τους ύπολογισμούς των ως εξής\* άς λάβουσι δύο μέρος κίνας, τέσσαρα οίνοπνεύματος και τριάντα δύο οίνου. ΦΙΑΒΠΙΣΤΗΜΑΝ

### Η ΕΛΕΗΜΟΣΥΝΗ ΤΗΣ ΤΥΦΛΗΣ

Εις τινα πόλιν της Ελλάδος, όπου οι πτωχοί είχαν πλεονάση, ώμίλησεν ο Ιερεύς από του άμβωνος περί έλεημοσύνης, και παρεκίνησε τους Χριστιανούς να φωνή φιλόανθρωποι και να βοηθήσωσι τους δυστυχείς, όστινες βασανίζονται υπό τής πείνης και του ψύχους.

Μετά τήν διδασχην ο Ιερεύς περιέφερε τον δίσκον της έκκλησίας εις τον όποιον έκαστος έρριπτε κατ' ήν προαίρεσιν του. Μία νέα τυφή και πτωχικώς ένδεδυμένη έρριπεν εις τον δίσκον ποσόν άνωτερον παντός άλλου.

— Όχι, κόρη μου, τή είπεν ο Ιερεύς, είσαι πτωχή και άόρματος\* ή προσφορά σου είναι μεγάλη\* μόνον τή ήμισυ αυτής θα δεχθώ.

Άλλ' ή πτωχή κόρη απήντησε\*

— Ναι, είμαι άόρματος, αλλά πτωχή δεν είμαι τώρα\* έμαθα να πλέκω καλάθια και δια τής εργασίας μου ζω. Έργάζομαι εις τα σκοτεινά\* ούδε τήν νύκτα έχω ανάγνη από φως\* και ή προσφορά μου αυτή είναι ή οικονομία μου από τήν λύχον. Παρακαλώ τήν αγιότητα σου να τήν δεχθής. Ηξεύρω τί θα ειπή πεύνα. Πριν μάθω να πλέκω καλάθια, και κερδίζω με τον κόπον μου τήν ψωμί μου έγύριζα εις τους δρόμους και έδακόνενα. Ένθυμούμαι τους περιφρονητικούς, τους πικρούς λόγους των διαδωτών, και τας ήμέρας κατ' όλας όποιās έτρεχα ήμίγμνος και άνυπόδητος από θύρας εις θύραν, και τας νύκτας του χειμώνος όπου επλάγιαζα χωρίς να φάγω. Η καρδιά μου κλαίει όσο ακούω να γίνεται λόγος δια τους πτωχούς, και ή μεγαλειτέρα μου εύχαρίστησις είναι όταν ήμπορώ να δίδω εις αυτούς μικράν βοήθειαν.

Οι λόγοι τής άορμάτου κόρης, συνέκρινον τας καρδίας όλων, αι συνεσφοραί έπολλαπλασιάσθησαν, οι πτωχοί τής πόλεως έπροστατεύθησαν, έλαβον

ένδυματα, τροφάς, και χρήματα και ηύλογουν τους εύεργέτας των και προτ' πάντων τήν τυφήν νεάνιδα.

Αι έφημερίδες έξύμνησαν τήν πράξιν τής πτωχής καλοποιού. Πολλοί συνέεργουν εις τήν κατοικίαν της, δια να τήν γνωρίσωσι προσωπικώς και αγοράσωσιν εν καλάθιον εκ τής χειρός της.

Η τυφή κόρη, αν και έπραττε τήν καλόν από φιλανθρωπίαν, χωρίς να περιμένη ανταμοιβήν τινα εις τήν παρούσασιν ζωήν, άντημέιφθη πλουσιοπαρόχως έξησεν εν άνέσει, και έξηκολούθησε δια τής έλεημοσύνης της να παρηγορή τους πτωχούς, να τέρψη τήν ψυχήν της, και να εύαρεστή τον Πλάστην.

ΥΠΑΤΙΑ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΝΟΥ

### ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

#### ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΟΣ ΠΡΩΤΟΣ

Λύσεις των πνευματικών ασκήσεων των δημοσιευθησομένων εν τούτοις φυλλαδίοις της ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ των μηνών Ιουλίον, Ιουλίου, Αύγουστον, και Σεπτεμβρίον. ε. ε.

#### Όροι του διαγωνισμού.

Οι μέλλοντες να συμμετάσχωσι του σήμερον άρχομένου νέου τούτου διαγωνισμού των λύσεων θα διαιρεθώσιν εις τρεις τάξεις αναλόγως τής ηλικίας των: ήτοι εις τήν μικράν τάξιν, τήν μεσαίαν και τήν άνωτέραν.

Εις τήν μικράν τάξιν υπάγονται οι μικρότεροι εκ των φίλων της ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ, τούτέστιν οι έχοντες ηλικίαν μέχρι ένδεκα έτών συμπεληρωμένων.

Η μεσαία τάξις περιλαμβάνει τους έχοντας ηλικίαν άνωτεράς έως δεκαπέντε έτών συμπεληρωμένων.

Και εις τήν άνωτέραν τάξιν υπάγονται πάντες οι λοιποί αναγνώσται της ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ από δεκαέξι έτών και άνω, διότι τήν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ τήν διαβάουσι απλήστως και αι μάμμαι ακόμη και οι πάπποι των συνδρομητών μας.

Χάρις εις τήν υποδιαίρεσιν ταύτην, έκαστος συνδρομητής της ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ θα διαγωνίζεται μετά των συνομηλικών του.

Έχει δε τήν δικαίωμα πās συνδρομητής και πās συνδρομητρια τήν λάθη μέρος εις τον διαγωνισμόν.

Μεταξύ των πνευματικών ασκήσεων άς δημοσιεύομεν υπάρχουσιν έπίτηδες δια τήν μικράν τάξιν εύκολώταται πνευματικά ασκήσεις, και άλλαι πάλιν αναλόγως δυσκολώταται δια τας μεγαλιτέρας τάξεις των αναγνωστών μας.

Αι λύσεις των πνευματικών ασκήσεων έκαστου φυλλαδίου πρέπει να στέλλωνται εγκαίρως, ώστε να φθάνωσιν εις τήν Γραφείον μας προτ' της λήξεως της προθεσμίας, μέχρι τής όποιας γίνονται δεκταί

και ήτις σημειούται έκάστοτε υπό τήν έπικεφαλίδα των προτεινομένων πνευματικών ασκήσεων. Αι μετα τήν τεταγμένην προθεσμίαν φθάνουσαι λύσεις δεν λαμβάνονται υπ' όψιν.

Οι στέλλοντες λύσεις πρέπει να γράψωσιν αυτάς εις χωριστόν φύλλον χάρτου, επί του όποιου τίποτε άλλο να μη είναι γεγραμμένον εκτός των λύσεων, διότι, και αν είναι γεγραμμένον άλλο τι, δε ν λαμβάνεται υπ' όψιν.

Αι λύσεις πρέπει να γράφωσιν ή μία υπό τήν άλλην και όχι εις τήν αυτήν γραμμήν, να φέρη δε έκάστη τον αριθμόν της πνευματικής ασκήσεως εις ήν αναφέρεται.

Επί τής έπικεφαλίδος πρέπει να γράφεται ο τόπος τής διαμονής ή χρονολογία, τήν άληθές όνομα και τήν ψευδώνυμον (αν έχη) του στέλλοντος τας λύσεις, και απεύκτως ή ηλικία του. Έαν παραλείπεται ή ηλικία αι λύσεις δεν συμπεριλαμβάνονται εις τον διαγωνισμόν, διότι άνευ αυτής είναι άδύνατον να γνωρίζωμεν με ποίαν εκ των τριών τάξεων συναγωνίζεται ο στέλλων αυτάς.

#### Άπονομή των βραβείων

Πρωτον βραβείον θα λάβωσι τρεις εκ των διαγωνισθησομένων, ήτοι ανα εις έξ έκαστης των τριών τάξεων, ο έχων τας περισσότερας όρθάς (\*) λύσεις μεταξύ των άλλων συνομηλικών του. Εις έκαστον τούτων θα δωρηθώσιν ανα τρεις διαφοροι τόμοι των παρ' ήμων έκδοδωμένων βιβλίων. Προσέτι θα άπονομηθής εις αυτούς ή τιμή τής δημοσιεύσεως τής είκόνοσ των εν τή ΔΙΑΠΛΑΣΕΙ.

Δεύτερον βραβείον θα λάβωσιν έξ εκ των διαγωνισθησομένων, ήτοι ανα δύο έξ έκαστης τάξεως, οι έχοντες τας περισσότερας όρθάς λύσεις μετά τους λαβόντας τήν πρώτον βραβείον. Εις έκαστον τούτων θα δωρηθώσιν ανα δύο βιβλία εκ των παρ' ήμων έκδοδωμένων.

Τρίτον βραβείον θα λάβωσιν εννα εκ των διαγωνισθησομένων, ήτοι τρεις έξ έκαστης τάξεως, οι έχοντες τας περισσότερας όρθάς λύσεις μετά τους λαβόντας τήν δεύτερον βραβείον. Εις έκαστον τούτων θα δωρηθής ανα εν βιβλίον.

Επαίνου θα τύχωσι πάντες οι έχοντες όρθάς λύσεις όχι όλιγωτέρας του ήμισσεως των λύσεων άς εύρον οι λαβόντες τήν τρίτον βραβείον έξ έκαστης τάξεως.

Εύφήμου μαγειας θα τύχωσιν οι έχοντες όρθάς λύσεις όχι όλιγωτέρας του ήμισσεως των λύσεων άς εύρον οι τυχόντες έπαίνου έξ έκαστης τάξεως.

Τών δε λοιπών θα δημοσιευθώσιν απλώς τα όνόματα με τήν ποσόν των λύσεων άς εύρεν έκαστος.

(\*) Όρθαι λύσεις θεωρούνται αι συμπληρωσαι κατ' έλεγχήν προς τας υπό τής ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ δημοσιευόμενας.



ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΔΕΞΗΣΕΙΣ

(Αι λύσεις δεκατά μέχρι της 5 'Ιουλίου ε.δ.)

Νέος διαγωνισμός των λύσεων αρχεται από σήμερα και λήγει τέλος Σεπτεμβρίου. Τους όρους ίδε εν σελ. 127.

293 Δεξιόγραφος.

Επάνω σε μία πρόβειον το γόνυ σου αν βάλης Κρέοντος θυμά γίνομαι, ποσώς μην αμφιβάλλης

294 Δεξιόγραφος.

Το πρώτον είνε πρόβειον, γράμματα τάλλα τρία Σύζυγος ήμην ανάκτος τινος εν Θεσσαλία.

295 Στοιχειόγραφος.

Ε να γράψης, ο να σούσης και άμείσως θ' άπορήσης. Τάς 'Αθήνας μας θ' άφήσω και 'ετα δένδρα θα πηδήσω.

296 Στοιχειόγραφος.

Το βλον μου'ετούσταμαρος άφένκτος θάτο εύρης. Μ'έν γράμμα δλιγώτερον, 'ε τα όρη αν τα ξεύρης

297 Δένιγμα.

Ότον χονδρόν κι' αν με ίδης Πάντα ψιλόν θα με ειπής.

298 Δένιγμα δημώδες.

Γύρω-γύρω θάλασσα και 'ετη μέση φώς.

299 Μωσαϊκόν.

Η 'Αθηνά ή πάνσοφος και ή ώραία "Ηρα, προσέτι δε και ή Κλωθώ τούτέστι μία μοίρα, ό ποιητής ό "Όμηρος κι' ό μέγας Σαφοκλής προσέφουσαν τά συστατικά μετα χαράς πολλής

300 Σταυρός.

Διά των επομένων γραμμάτων σχημάτισον σταυρόν άποτελούμενον εκ των ονομάτων δύο νήσων του Αιγαίου: ΕΙΚΚΝΟΟΡΣΣΣΣΦ.

301 Ζήτα.

Νάντικατασταθώσι διά γραμμάτων οι μὲν σχηματίζοντες το Ζ σταυροί ούτως ώστε εις μὲν τὴν κορυφήν νὰ ἀναγινώσκεται τὸ ὄνομα θροῦς τῆς Εὐρώπης, εἰς τὴν βάσιν τὸ ὄνομα τοῦ αἰτίου τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, καὶ εἰς τὸν κορμὸν, ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω, πόλις νήσου τῆς Τουρκίας· οἱ δὲ ἀστερισκοὶ οὕτως ὥστε αἱ λέξεις ἀναγινώσκόμεναι ὀριζοντίως νὰ σημαίνωσι α') νῆσον τῆς 'Ελλάδος· β') δεινὴν ἀσθένειαν· γ') πόλιν τῆς 'Ελλάδος.

302 Κλιμακωτόν.

Νάντικατασταθώσιν οἱ σταυροὶ διά γραμμάτων οὕτως ὥστε νὰ ἀναγινώσκεται εἰς μὲν τὸ δεξιὸν σκέλος βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, εἰς δὲ τὸ ἀριστερὸν κοινὸς ποιητῆς· εἰς τὴν κατωτάτην βαθμίδα θροῦς τῆς 'Ελλάδος, εἰς τὴν δευτέραν ἐπίσημος Συρακούσιος, εἰς τὴν τρίτην Θεὸς τῆς μυθολογίας, καὶ εἰς τὴν ἀνωτάτην ἀρχαία πόλις τῆς 'Ιταλίας.

303-308 Κεκρυμμένα ὄγματα γυναικῶν.

1-3. Ό ἀγαπῶν νὰ κακολογῇ εἶνε ἀνθρώπος πρόστιχος κλι μέτριος τὸν νοῦν, ἀναγκάζει δ' αὐτὸν νὰ κακολογῇ ἢ ἀφύια τοῦ· ἐπειδὴ αἰσθάνεται τὴν ἀνικανότητά του, προσπαθεῖ ν' ἀναπληρώσῃ τὰς ἐλλειπούσας αὐτῷ ἀρετὰς ἀμφισβητῶν τὰς τῶν ἄλλων.

306-310 Μαγικὸν γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν ἐπομένων λέξεων μεθ' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίζονται ἄλλας τόσας λέξεις:

311-314 Ἐπανόρθωσις λέξεων.

Μεταθέτων καταλλήλιος τὰ κάτωθι γράμματα σχημάτισον τὰ ὄνυμα τασάρον πτηνῶν. 1, 'Ανκλεπε· 3, Σόγεπκαρ. 3, Πόκλαεος. 4, Ξυρτό.

313 Διπλῆ ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα θεοῦ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, τὰ δὲ τρίτα, ἀλλ' ἀντιστρόφως ταῦτα ἀναγινωσκόμενα, τὸ ὄνομα διασημοῦ ἱστοριογράφου. 1, Όρος τῆς Εὐρώπης. 2, Μέρος τοῦ πλοίου. 3, Περιφημος μουσικός κατὰ τὴν μυθολογίαν. 4, Ἄτυχος ἱερεὺς τῶν Τρώων. 5, Περιφημοὶ βοτανικός. 6, Σχολεῖον μουσικῆς. 7, Νῆος τοῦ Αἰγαίου.

316 Ἑλλητισύμφωνον.

Εἰ-ου-εἰω-εἰοι-α-σα-αι-α-α-α, Α-ω-εε-αα-η-αη-αη-αη-αη.

317 Γρίφος.

Εἶπα εἶπα εἶπα ΠΑΝ Εἶς τείνει ἐρᾷ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 30 'Απριλίου ε.δ.

189- Πυράρα (πύρ, ἄγρα).—190. Θίρα, Πήρα. 191. Ό ποταμός.—192. Θά το φθίσῃ εἰς 15 ὥρα.—193 Ό σὺ μισεῖς ἐτέρω μὴ ποιήσεις

ΙΕ

Η δεσποινίς Μορδάς, υπακούουσα εις ενστικτον πολυ φυσικόν, ειχεν αφήση να εξαλειφθῇ εκ τῆς μνήμης της το γεγονός, το ὁποῖον ειχε προηγηθῇ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ Ρολάνδου. Τὴν στιγμήν ἐκείνην, τὸ ὁμολογεῖ, εἶχε δυσαρεστηθῇ κατ' αὐτοῦ· ἀλλὰ πρὸς τί νὰ το συλλογίζεταί ἀκμῆ; αὐτὸ δὲν θὰ ἦτο πολὺ πλεόν δυσάρεστον;

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ... ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ... ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΡΟΖΑΛΒΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΣΕΡΟΝ ΔΕΛΑΒΡΥΓΙΕΡ

[ Συνέχεια ἴδε σελίδα 124 ]



Του βίσει ή ίδια ὀλίγην ἀπὸ ἐκείνην τὴν σκόνην » (Σελ. 131, στ. α')

Η ριγηλή κρέβλη διήλθε τὸν χειμῶνα ἐκεῖνον ἐν φυσικῇ τινι νάρκῃ· ἀλλ' ὁ ἐγκέφαλός της εἰργάζετο καὶ ἐνδομύχως ὑπέφερε πολὺ βλέπουσα ἑαυτὴν ἐντελῶς ἐκμηδενισθεῖσαν.

ΑΝΤΙ ΔΡΑΧΜΟΝ ΔΥΟ ΚΑΙ ΗΜΙΣΒΙΑΣ ΜΟΝΟΝ ΜΙΑΝ ΔΡΑΧΜΗΝ ΟΙ ΠΑΛΑΙΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἐκάστος τόμος ἐκτὸς τοῦ μυθιοτορήματός του καὶ τῆς ἄλλης ποικίλης ὕλης ἔχει καὶ 100-130 εἰκόνας.

Ἐκτακτος ὄλιω εὐκαιρία παρέχεται ἀπὸ σήμερον εἰς τοὺς γονεῖς τοὺς ἐπιθυμοῦντας τὴν διὰ τῆς ἀναγνωσεως ἠθικῶν βιβλίων μόρφωσιν τῶν τέκνων των.

Η Διεύθυνσις τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν σχημάτισασα πλήρεις σειράς τῶν μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντων 23 τόμων τοῦ περιοδικοῦ τούτου, ἀπεφάσισε νὰ προσφέρῃ εἰς τὸ Καινόν τοὺς πλεονάζοντες τόμους εἰς τιμὴν καταπληκτικῶς εὐθυνήν, εἰς τὸ τρίτον σχεδὸν τῆς ἀξίας αὐτῶν, ἤτοι πρὸς δραχμὴν 1 τὸν τόμον, ἀντὶ τῆς συνήθους αὐτῶν τιμῆς τῶν δραχμῶν 2,50.

Οἱ πλεονάζοντες καὶ παρεχόμενοι εἰς τὸσον μικρὰν τιμὴν τόμοι εἶνε ὁ πρώτος καὶ

ὁ τέταρτος μέχρι τοῦ εἰκοστοῦ τρίτου, ἤτοι πάντες οἱ ἐκδοθέντες μεθ' ἐκείνου τῆς Διαπλάσεως, ἐκτὸς τοῦ δευτέρου καὶ τοῦ τρίτου, ἐν ὧν δηλαδὴ 21 τόμοι, πωλούμενοι καὶ χωριστὰ ἑκάστος.

Καὶ ἐξ ἄλλων μὲν τόμων εἶνε ὀλίγα τὰ πλεονάζοντα καὶ εἰς τὴν τιμὴν τῆς μῆδραχμῆς προσφερόμενα ἀντίτυπα, ἐξ ἄλλων δὲ περισσότερα. Ἐπομένως οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἀποκτήσωσιν ὅλην τὴν σειρὰν τῶν 21 τόμων πρέπει νὰ σπεύσωσιν ἐκ τῶν πρώτων, διότι ἐκ τῆς προθυμίας μεθ' ἧς ἡγοράζοντο μέχρι τοῦδε οἱ τόμοι τῆς Διαπλάσεως εἰς τὴν τιμὴν τῶν δραχμῶν 2,50 βέβαιοι εἶνε ὅτι ἐντὸς ὀλίγιστου χρονικοῦ

διαστήματος θὰ ἐξαντληθῶσι πάντες οἱ παρεχόμενοι εἰς τὴν ἡλαττωμένην ταύτην τιμὴν τῆς 1 δραχμῆς, μεθ' ἧς ὀλίγα φυλαττομεναι ἐν τῇ ἀποθήκῃ πλήρεις σειραὶ τῶν 23 τόμων θὰ πωλῶνται καὶ πάλιν εἰς τὴν ἀρχικὴν τῶν τιμῶν, πρὸς δραχμὰς 2,50 ὁ τόμος.

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις πρέπει νὰ πέμπωσιν κατ' εὐθείαν πρὸς τὸ Γραφεῖον μας, δι' ἑκάστον ζητούμενον τόμον δραχμ. 1,10, διὰ 10 λεπτά ἀπατιοῦνται διὰ ταχυδρομικὰ τέλη ἐκάστου τόμου. Οἱ δὲ ἐν τῷ ἐσωτερικῷ πέμπουσιν εἰς χρυσὸν τὸ ἀντίμισμα (φράγκον χρυσοῦν ἐν δὲ ἑκάστον τόμον), δὲν προσθέτουσι δὲ ταχυδρομικὰ τέλη.

Τὸ ἀντίμισμα τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν κ. Ν. Η. Παπαδόπουλον, ἐκδότην τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χρονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, τοκομεριδίων, συναλλαγματικῶν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5

φράγκων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημα. Οἱ ἀλλασσόντες κατοικίαν συνδρομητὰ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιήσωσιν ἡμῖν ἐγκλίτως τὴν νέαν των διεύθυνσιν, συναποστέλλοντες τὴν παλαιὰν των διεύθυνσιν καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταϊνίας.

Παράκονα περὶ μὴ λήψεως φύλλον γινόμενα μετὰ παρὴλθοντα δεκαπενθήμερον τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως των εἶσιν ἀπαράδεκτα.